

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

کتاب گنجینه شاط
مؤلف عبدالوهاب شاط

مترجم

۲۰۷۷۷۵

شماره قفسه ۱۷۷۱۵

۱۶۴۱۰
۲۰۷۷۵

نفس و مثال سبزه مثال از ترپیش کمرته النامیه لبنت حیات یافته
پس کلها کونا کون جسم و عیان محسوس رنگ ظهور گرفته از سرده کمون
پرو شتافته **منور** هر ده از در کلها باز غنایا نرا توانا زنده

فاصول عوالم امکان نشسته عقلی روحان و حیوان و نبات و جسمی و جسمانی و جسمانی
ترتیب است که چنانچه در رجوع خلاق بجهت خالق از توسط واسطه که نسبت خلاق
با وجودی نسبت او بخلاق باشد تا که نسبت که هم از جهت وجودی است مع الله و وقت
او را سزاوارتم ملاحظه امکان ما لشراب و رب الارباب روا باشد در سیر صرف
و محو و جود در حد و امکان نیز توسط موجود و واجب است که زبان حالش
با سزاوارتم ناطق و صادق آید **فرا** عاقلیت من باز کرده بال طرب **خ** دو
کون و هر چه در آن زیر یک پر او آورده نور محمدی صلی الله علیه و آله و سلم
و تعبیرت اخیر عقدر اول باشد من سبحات نور سبحان جامعاً لکلیه الوجود
و الاطمان عوالم بصورت و المواد بریای من المقصد و الارزاد و صمد الله بآب
و الیه الایاب صورت ظهور گرفت و سرمانه فیما تحته کالماء من الماء کالماء
مرد در عرف شرح از و ماء بقیه رفت حد و شش با قدم بعد و شش گشت و در بریم امکان

جمهوری
شماره
۷۷۵

باشد و وجوب هم آشوش شده پس در ایجاد عالم شهادت و هر صفت که در عالم
و اسط که بر رخ مجرود و ماد باشد لازم افتاد و در مرتبه ثان عالم نفوس و مشرب
مفصلا مقلبا بالصور لا المواد بوجهی آمدنش الله من انوار العقول و هو كرم
العالمین اذ فيه صور المحسوس و المعقول پس در اعراضه نزول عالم شهادت بحقوقه
بالصوره و الماده موجوده و بر مقتضایه السوانج و الحوادث منتهی بالمراد
و انوار فضل الیها الذباب و منها الاواب و ان ناسخ و انوار باقیه انوار و ان عر
قبس المورث الله تعالى من الیوم الاول و بر نظیر بعضی بر نصیاء تسمیاء الماده
الامکنه المادیه سیرا فیه الله سبحانه و كان عرشه على الماء و انزل الله على الماء
على الماده الترتیب کما فی و شمر و فی الحدیث ان نور صی الله علیه و آله اول خلقه
جوده فقط الیها بعضی المیده فذات اجزاء منها و صابت ماء فتحرک الماء و ظهر فیه
رب و ارتفع منها الدخان فخلق استموت من ذالک الدخان و خلق الارض من ذالک
الرب فخرات الوجوب و الامکان و ان كان سبعه و لكن ابن مرتبه العوالم و ان
الطوره تفرستة منها بعد الخلق لعالم محمد الله و کما ان الله اذ لم یکن شیء ایدم و الخلق
قد قدر بالافضل الله افواها فاربعة ایام و لا یحی الحق فی کل نفس بالخلق
و الحلال فی غیر خلق و یذهب خلق **ع** از کما برهان ستاند و از کما برهان و

طوار

مخوالیه باشد و یثبت بایرید و عنده ام الکتاب و ان لم تغربا الخ و الذباب
تر الخ و تحتها جاده و هر مرتبه سبب ففصل سبع سموات و یومین و اربع
نوفت للاعطاء و وقت الذباب اگر شوند کان این اجزای را در ترتیب عوالم
سبعه زیاده توضیح باید فلیست فکر و ان انفسهم لعلم تیز کردن من عرفه
فقد خلق الله خلق الالبان على صورته الصوره مع ذلک الصوره مطابق و بطور
و ان نظیر موافق شمس الالبان و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
فلیست انفسهم و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
عالم الالبان و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
الصوره الماده فلیست و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
بعد از عده **و** و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
عالم العوالم و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
صفت و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
علم الماده و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار

که تعین نماید و آنچه فعال
ای خوش آغاز غم بر در عشق
عشق از نو دستان بردارند
باز رنج خون بر دارند
عقلها را وقت عشق رسد
مرحبا از عشق غم بردار ما
از فردن از فکر و از تیر ما
خیر مقدم چند اهل اهل
عقل را در دل دیوانه
خانه دل منزل خلاص تو است
شدن دین و زغم از ادکن

مشهور

میشهر بیت ظهور

از طغیان تو بود همه
بود در سودا تو بود همه
عشق ناله ز بان تو بود همه
عشق ناله ز بان تو بود همه

سعدی

سعدی راه ظهور آموخته
شد عیان از غلها نگاه دو
از درون چشمها جویند رفو
چشمها زان دعو ناپا شده
چشمها زان دعو ناپا شده
چشمها زان دعو ناپا شده
چشمها زان دعو ناپا شده

مشهور دیگر

سعدی غم که خوشتر بود
عشق چمن مشک آغاز کرد
ای کجاست آینه پیشش نهاد
عکس رو غنچه در آینه دید
هر جا که عشق از نو خوش عشق

بر دایک یک سر اسیر شود
سعدی راه دودا بینان نمود
در کمون چشمها کوشید رفو
چشمها زان دعو ناپا شده
روزها زان دعو ناپا شده
از شدود خوش رفو برده است
از خفا کلام و کلام از ظهور

چشم غم از طلعت او در لعل
برده از روی لعلش باز کرد
آینه از صورت خویش نهاد
عکس از عکسش شد آینه دید
ز دیش از هر کجاست عشق

پس پریشان کرد زلف مشکبوی
 که چه ماحجوم از دفر روی ایم
 تاکنون اینده اش باشد به پیش
 عاشق است او ماحد استغافان
 صبر از عاشق **بسی به عجب**
 عشق از تو **با تو هم دین زکنت**
 بجز رفته و آید و صبا
 در غم افاده نور دام از غم
 در کفایت او بسیار شد
 طبع او مدام و دانه یار گشت
 با هم او از آن بطف کاستان
 تا به العاقبت برون از باد کرد
 ماورس مانع که کلزارش بود
 نور کلزاره در غم جلالتش
 عشق از نو بار وستان مسافر کرد

در حجاب زلف پنهان کرد روی
 هم اسیر زلف دلجو و نیم
 عشق چهار دهم عکس خویش
 عشق کس دین با عجز و نیاز
 عکس که از صبر تواند شکست
 عکس بوی صبر آغوش زکنت
 عکسها رفته نور از صبا
 پس عجب که کرد آرام از غم
 مدینه مجبور از کلزار شد
 حافظ او قانع از کلزار گشت
 گاه در پرواز و که در شتابان
 کوهر خود را گمان از او کرد
 با کلزار کلش سر و کلزارش بود
 رها جذب کلستان آیدش
 مرغ بوی شتابان بر او کرد

از کلزار

ترتیب تحلیلات

کلستانش را کلی پیدا بنمود
 فرقه ناماز و نیاز از هم شد
 تا که گمان پیدا نیاز از نیاز شد
 احضار آمد از استغافان و ن
 آید از اراده کلش گرفت
 هر یک صبر از وفای رنده
 این یکا پیر یکا یکا رنک خوا
 پس توفیق حوز و استعدا دل
 سیرتار اساحت از کلزار جدا
 که کلکار از بندید هنوز
 که محب شایخ رو کرده زان
 عشق بین هم با چند
 با قفسه و مر و نور افروخته
 طره صبر کلستان با تاب لو

از کلزار او بیست شیدا بنمود
 بندید و کلزار از هم شد
 حسن و عشق از یکدیگر ممتاز شد
 کنت استغافان استغافان
 سیرتار آغاز رو بند گرفت
 سور صبر یکا یکا رنک شده
 وان یکا یکا یکا وان یکا یکا
 انچه باید دید باقی در دستان
 داد و ده غم از کلزار جدا
 بیستارانه خبر از کلزار هنوز
 قفسه لب بوده اند از کلزار
 عاقبت پنهان از هم مرید شد
 خانه در قفسه با حبس حبه
 دنده مرگ کلستان در خواب

باد نوروز بر طرف کشتن
همه کارگران آمدن بخ
پرده از زلف کلها باز شد
طرحه سبزه برین خاک گرفت
نرگس از خواب عدم بیدار شد
سرو و رابا بر در کلها بماند

کشف عیان

دیده را دیده از خور خیره کند
دیده آب آرد جویند آفتاب
همه اندر آب صاف ظاهر است
صاف گویا این آب خاک آلوده
عکس همه ازیند اندر آب کس
آفتاب اندر عکس اندر آب
آب محوس آید از خوش ادگر
ناید اعلم که شو چکار آب

شد به زب چمن و اس کشتن
عند لپ از شبنم آمد بکاخ
عند لپ از نوای ساز شد
لاله در دل داغ بهنا گرفت
چشم او زب رخ گلزار شد
لاله را داغ بر دلها بماند

نور صاف چشم را تیره کند
دیده از خورشید توان خرد آب
هر چه این صاف تر آن پیدا شد
در عدم پیدا به این موجود
آب نماید همان همه است و این
آب ناپیدا و پیدا آفتاب
لیک دیده همه توان به بهر
لیک در آب او نه بند آفتاب

۵۸۴

ماهای اعمر و عالم همچو آب
گاه ریزشش به که بر بدن
کر خود در آب و کرد در غرقه کس
حس و لمس و ذوق که بینه خوب

حواست آفتاب کند دیدار خوش
چرخ و ماه و آفتاب آمد بدید
آفتاب آمد نقایه بر رخس
کر سخن با پرده ظاهر برده است
آفتاب به سحاب و به نقاب
خاموش بیدار کن سخن در پرده به
تا نور دیده بود و هر چه هست
آفتاب کشت پیدا در سحاب
آفتاب به هر طرف ابر خیز

مناقبه من است نه تحقیق

نور حق پیدا در آن چون آفتاب
گاه آرمش لب که در دهان
یا خورد چندانکه بر بند و نفس
دیده ناید مایه بیند آفتاب

پرده را بر بست از رخ رخس
آفتاب را سحاب آمد بدید
آفتاب همه سحابی به سر خشی
رو را از پرده پنهان کرد کشت
آفتاب آفتاب است آفتاب
راز از پیکانه پنهان کرده به
از کوه بر جبالش پرده بست
ما در آب آفتاب عکس آفتاب
آفتاب در دل هر قطره نیز

محضر عشق چو مرار آید
بسیار آینه باده در گردش مکنند
باده نوق الخنخ افروزند
دست جنبه دامن جانها گرفت
استخوانها و رنبنها سر خوشند
از یکی جوعه رنبن برستند
مست افتاده است از خویله خیر
طاقت خنخ از رنبن چون پیش بود
چو در ناخوردن اکنون سر خوش است
شخصی آن کار همه کامه است
چو بمانوشده و بمانه
نشانه هر کرده نه دروس بروز
خوش کردن و آید رنبن
که بکشد بر سرش رنبن او است
در کرايه نور گلایه را بر خنخ

اول از پنکالکان بر آید
بادها در سینه آتش مکنند
اتش مر بار عالم سوزند
ایک حیرت راه دامن گرفت
کز رنبنان همان بر سر خوش اند
هم ز پادشاه دوام از دستند
مانشانه سر ز پادشاه
در با طوبی هم زان پیش بود
از پادشاه دور دیگر در گردش است
دانت خنخ را لطف حق شایسته
جوعه نه بمانه نه حنخ
اکثر اورانه از منشی هنوز
گشته در خنخ و جوعه او خنخ
از خنخ مکان بر دوش کلاه است
کوه که بماندش از جاب خنخ
مطلع اکبر

مطلع آفتاب نبوت

عطر باغی در هم رنجند
مجمع کردند انوار و جوعه
گشت پدا مظهر پنجر
هم از نور خوش پیرایه فیت
کسی نند بر سایه زو افتد بکار
سایه اش چرخ کار ناپاک فیت
ایک پادشاه صاحب کوهر است
سایه باشند از ان نور پاک
دست خنخ و جوعه را سبزه کرد
هر کار بر نوا مر سر بود
نقد داد و جوعه مر با نفی
دانشتر بر یک از پیغمبر
هم آمد چو در دانت او

صورت و معطر هم آید
متحد گشتند اطوار و جوعه
بر همه جز مظهر اورا بر سر
ز آفتابش بر دو عالم سایه فیت
سایه که دید کسی از نور پاک
لا جوم از خنخ بر افلاک یافت
آفتاب ماه و دیگر خنخ است
بره پیش را او مانده خنخ
عبر از لب مرده را رنبنه کرد
راز آن کوشش سلیمان مر شود
طلعت یوسف بر درون رجا
معجز از بهر عجز مکران
پنهانیتش جودش آید

نشانه عین

شاه ماکر غرض و کمر سرباز خوش
 جانبش ترخو چون چاک کرد
 مقصد او عشق و هم مقصد عشق
 نه بجای یا مکانی رفته بود
 با شرف نازیک و راه رس دراز
 لبیک با لعلش در اینجا از نخت
 سوزان اینجا جو غم راه کرد
 از نشانی راهها پرسیده بود
 باز سوز منزل آغاز رفت
 راه او راه دیار خویش بود
 نهایی بکشت که دگر رفته بود

خطاب بجناب و لا مآب است

این زمان فشانه معراج شست
 فرش راه از طلس افلاک کرد
 راهبر او عشق و هم ره بود عشق
 تا مکانی لا مکانی رفته بود
 شد سفر مشکرا بر ابراهیم
 سوزناکه از این راه رفت
 دیده را سپرد دل آگاه کرد
 پرستش چه یک یک را دیده بود
 از این راه را هر که آمد باز رفت
 مقصد او کور یا رخسار بود
 روز غایتها نماند رفته بود

دویمین نقش خوش ملک و جو
 جزای از هر که گویم بهتری
 در نه ذات را در عالم نور

الهم

در مکانی کور و سنگ و جو
 منم او را با چشمتی
 هر دو چشم سکرانت کور بود

هر با هر ذره بر تو افکن است
 کور هر گونه بیند روشن است
 و بعد از این از جمله کائنات
 اشرف باشد و کجا اقرب و لا مال لک
 و رب الارباب و هو ابو تراب
 بی ملک بندگی او را حاصد است و بکنه جو
 عیوب و امد در خفا و معقور فضا است
 و خوت او خوت خداست هر چه
 خواهد خدا خواهد چنین لا زال
 اقرب الی الله بالنوافل فی الیه
 سماع و الله یسر به نعیم و به
 بیرون و به نعیم او را منزلت
 ید الله است و هر چه کون
 بر آن تعلق کرد از قدرت
 ابر او را بدین صفت خوانیم
 و سخن ازین برتر نمانیم
 و گوئیم شاید او را منزلت
 دیگر باشد و مانند اینم
 مال لک و اب تراب و ما ندانیم
 الیه اعلم بولیه و الصلوا

در سپهر او جیده و خوش حال
 عالم تجرید بهین سخن آشنا
 سنده او لدی حدیث و فخر
 خالق بعد از خلق را کلام
 مطلع انوار قرینه احمد ل
 آشنای حق سس سن آشنا
 سنده او لدی حدیث و فخر
 کون عالم از کوه بر قرار

شید کونین سبط مصطفی

رویده حق در آغوش بتول

چرخش همه جهان صلح

سبح هرست آن فرخنده دشت

قوه مارا سرفراز آورد او

دشمن از در دشمن آمد دوست دوست

هم وجود دشمن از جوهر و سرست

از آغوشش کرد خود بر قدر خوش

در خلعت نیز حاضر سازدش

آن ملک که در آن خطایست

فهم کن والله اعلم بالصواب

نه کونین فخرید میوزد او

مصطفی در دامن ارتقا

عده مستیها طغیانست او

کج او را تواند لبست

بهترین فرزند خیر الالمی

رنج دامن زینت همش رسول

شیر او را مایه از شیر خدا

رشته رشته روز صدر کایا

بیک را از بند ممتاز اند کرد او

به از بد بخت و بختی و بختی

هم زیانش از پیا سحر وی است

بس بپخته شش سر شمع پیش

بس در پیش هم خود او اندازدش

آن ملک که در آن خطایست

فهم کن والله اعلم بالصواب

از ازل خود تا به میوزد او

مرضا خانه آن مصطفی

روز باز و رسید الله است او

شیر را رو به نداند دست لبست

آن ملک که در آن خطایست

فهم کن والله اعلم بالصواب

کرده خود از زندگای سیر اندر

این معاد از ازل اند و خفته است

چون پیام دوت از دشمن شفت

هر که را از دوشانش خواند دوت

از خن افتاد چون مقبدر عشق

کریمت ما ترا اند عجب

طالب من که خوش بیک ره کسی

چشم مرا نشاید از آیات من

شعور عاشق و زمین آگاه شد همی

بس غم خود اگر گشتم من اش

کشتی عاشق هر مذنب رود است

بس می از این دین مصطفی

و آنکه هم منظور و هم مقبول من

هر دو عالم منت خویش را بها

آن ملک که در آن خطایست

فهم کن والله اعلم بالصواب

آن ملک که در آن خطایست

فهم کن والله اعلم بالصواب

عاجز از رویاه که شسته آمدی

این بهشت از مع آموخته است

زیر زخم تیغ دشمن قرب کعب

زیر تیغ دشمنان بشاند دوت

لا احم شد قیامت مقبدر عشق

کف حق خود در جبهه من طلب

راهها بنامش هر سوسبی

عاشق آید به صفات و شایسته

زان بس او را زنده کند از دم در

عاشق است و لازم آمد کشش

خاصه این عشق که معشوقش شد

بر شهید خویشی باید خون بها

کشت زینان ناکند مقبدر من

عجز او را استاید خو بهها

آن ملک که در آن خطایست

فهم کن والله اعلم بالصواب

آن ملک که در آن خطایست

فهم کن والله اعلم بالصواب

آن ملک که در آن خطایست

فهم کن والله اعلم بالصواب

هم نمم دل برده ام به دل منم
که سوز اینم بجای خوشی
خوشی را نه رایگان بخشش
گشته عشق از شور زنده شور
عشق با یزید را بغار دیگر است
به سبب باد و ستار آن شنیدست
کشکان خوشی رخسار
این هو این عشق این گشت عشق
هم نهاد در دوردن زندگ
عشق اگر مرا نه روز زنده باش
بندگی چو د خدا را ایام فانی
بندگی ما و نون بندگی است
هر چه جوی از زبان بگوشت
نه عجز راه در این شاه راه
در کلمات ما همه دهم و خیر

هم نمم مقتدر و هم قاتر منم
دیگر بر اخو بهنا سر خوشی
گشته ام تا زندگان بخشش
تا بد باغ و پاینده شور
رسم او رسم دیار دیگر است
دشمن او این ناکش است
گر گشته عشق از خوش آن عهد
چاره جو مردن نباشد پیش عشق
هم خداوند بر زبان در بندگی
و خداوند بر کوه امیده باش
از خوش روی خدا اشتیاقی
حاضر این تا بد بشه مژده
بندگی هم بر کمالان بگذر است
علم را نه با در این باره
حق تعالی شانه عمارت

چون

چون رسیده اینجا سخن خاموش شو
راز ما را شنیده کوش دار
از حقان در منجانه ام
در دین میگرد آواز ما است
راز ما را می آید ز اینجا بکوش
با دست ساعزم لرزید کرد
کوه از یک قطره مرده هوش شد
مردنم محم از نا محرمی
راز خویش را چه باید نهفت
راز خویش را کفایت کرد است
خوب در روز و شب پرده نکو است
ماه که باشد ردا در زیر میغ

لب بینه و پارتا سر کوش شو
لیک در گشت زبان خاموش دار
ببر سه هر دم ز نو بمانه ام
بر زبان جگر نه خوشی راز ما است
لیک میگوید سر دوشم تو خوش
ز نشین اینم پیش تیر کرد
که تو انم من در خاموش شد
هر که خلد بد کویا بشنو بسی
راز ما به سیرت باید کفایت
راز ما را کفایت راز ما است
انکه در پرده باید شربت راز ما
میغها بهمان باید اسرار ما

خطاب و عتاب است بنفس خویش

ار شده در راه در راه
روزی که نور تو باید بگویم

تا که از نفس عفت نازم
تا به خورشید باید بگویم

رو کارش نه بود خسته ام
بر تو خونی بگریدم
با هوای تو در غنوده ام
هم بقدر حق خود و انصاف خود
دامن مقصود از کف داده
چون تو کس از بار خود را بر کرد
نام مردن زندگ بکشد آشتی
تا دگر با فقر کفنی غم نیست
خوشا در روز دل بر تافتی
از گونا مان گزیند تا یک
شکله از نام تو در زندگ
خوش را بد نام و رسو کرده

هم خطابت بر خویش

هر چه جز بادت ز خاطر شستم
بر خدا خونی بگریدم
با رضا تو کجوا قصه ام
بگرمای بشو من او صاف خود
بنت بر مقصد براه افتاده
از دیار خویش مهر بر نگرد
بمن بپند که بند آشتی
رخسار در بر کفتر مرهم است
سورغی شاد رنگان شاد فتر
با گونا مرسد بر تا یک
از تو بد نام کنون از زندگ
ناهما در شک بد کرده

هم دلتا کین جان است
تو شوق بهر سو نمانده

راه به راه است و در دامن آگه اند
بنت بر مقصود بود تا یک
از ره از راه بهو نزدیک تر
دو غفلت سور این دهر گشاند
باز کرد از بار خوار از خویش

در شاه کرم بهانه خویش بر جرم خویش اگر معذرت گفته ایم و دلوان جوانی و جوانی

هر نمود از وجود بود من
در زمین حق بر رخ بخت دیم
از درت چون ساحتم ساز سفر
زاد و راه و نوشته و سرمایه ام
که درین سود در زبان آورده ام
که در جرم صرف عصیان توشه
این زمان پیش است بپادشاه گناه
از کینه خودم ارم بهج هم
بر کرم تو او جان کرده ام

هم زمان راه در دامن ره اند
مقصود از بار راه چون تا یک
مقصود از ره بهو نزدیک تر
مقصود مقصود تو در خانه ماند
ما رجو انجام خود را آغاز خویش

در د تو سه مایه به بود من
هر چه را لایق به بدیدم
کردم از اینجا چو آغاز سفر
هم تو خود دانه بقدر پایبام
هر چه را بر دم جان آفیده ام
در چه عصیان هم بفرمان گشته
بنفوسم غیر از زبان عذر خواه
طالب بخشش بودم کرم
نیش است از جرم از معال کلام

هم دلتا کین جان است
تو شوق بهر سو نمانده
هم خطابت بر خویش
هم دلتا کین جان است
تو شوق بهر سو نمانده

جواب خطای است

که خیزم قایم بر سر زینت
تا رخسارم را از نقصان نشیند
دور و دور و دور و دور
انکه بر ناقص زلفش کامند
که چه مایه برم او نزدیک است
کامند آمد از کار او کار
در درون جان خود به تمام
چشم با خوش و با او عالم
که لیم چرخ غنچه بندد از ناله
تا بکشد از رخسارش زلفش
که رخ کلها و دور و دور
که دور و دور و دور در جیب
خار و خار و خار و خار
خار و خار و خار و خار

بدر

لیک چون بیدار نو آغاز کرد
بیاید باید که باید راز او
که گفت آید ترا گفتار
تا ما و قریب از قریب
افغانیا استمانها زو عیان
را او مهر و با برتر از او
چون خنجرش زینت او خوش بود
موج کمرش و از زلفش بود
زان نهان که با سر تو بود
کامش کامش آمد از غلطان
سروان از آن گلستان رسته ام
و کجا بگفته را هم هنوز
قطره قطره آب حیرت می آید
چرخ و زلزل و ایام بسته ام
فیض از آن می میوه خرم

پرو و دور از گلستان بار کرد
نوک تا بستود آواز او
بنود انصاف از کفر انکار
تا ما و قریب از قریب
کوه بر سر سحر و در و درختان
طبع او بگردد و با خفا ز موج
سنگ باشد بجز اگر خوش بود
آب که ببرد چو کم از ظرف بود
گشته بجز رعد و رعد و رعد
نشسته چنان جو بهاد و در روان
بر کنار جوی او خسته ام
از میان جوی آگاهم هنوز
قطره قطره آب حیرت می آید
خشب لب بر طرف خوشنم
اچون و بر مردم از لب

تا ما و قریب از قریب از قریب

در دمار اگر چه درمان کرده ام
عشق از نو باز اگر یار کند
خاصیت درد دماران بهم
تا بجا نم درد دماران کند
بر طبیم باز دارم زنجیر
درد دمار دارم و درمان شوم
باز خواهم خونت کامر بیشتر
آنکه نه در دست و نه درمان شوم
باز خواهم خونت کامر بیشتر
گاه کردم درد که درمان شوم

باز عشق آهنگ بغی ساز کرد
شد بادریغ با این وزید
باز از طرف طوفان زار شد
که چو سحر ز آهر دور گشت

کفر را اگر چه ایمان کرده ام
در طبیم باز عجز دارم کند
کفر را معجز ایمان بهم
در حزم کفر ایمان کند
تا بجا نم باز آرد زنجیر
کفر بکن دارم و ایمان شوم
عشق خواهد رفت کامر بیشتر
آنکه نه کفویت و نه ایمان شوم
عشق خواهد رفت کامر بیشتر
گاه کردم کفر که ایمان شوم

باز دل آشفته آغاز کرد
آتش در جنگ حاضر جا کرد
آفتاب با غبار افکند شد
ظلمت از پیرایه سر تو گشت
انزاعی

بشی بر جان من افروخت عشق
بس برون آورد کمل از شتم
بشما باشد سبزه تو بتو
آنکه کند شست بریزان دست
از نیران تو بستان شط
جو نبات عطر امسی کجاست
جو بویت پادار قمار کو
هر که بینم تو آلا در نظر
نیران در دیده جا بگزیده
دل چه بشد ناکه گویم در دما
بجو کس دیدت کجند در حجاب

در مقاصد این قصیده اگر دیده تحقیق تو باشد
درین گلشن زهر ناله که چند دگر کشید
بپا دارم بسبب رخا و سر از رخا
چه حاصل که زنده از کج دارد زنده از رخا

خار خار من سوخت عشق
تا بهتر ساخت لغو دلکشم
ایست بظرافت آن من کو
که کدزد رو بر بستان دست
ارث طحان و ارحان شط
جو رخامت باده رخا کجاست
جو بویت دیده را دیدار کو
جو تو در عالم نبود سر مگر
درد دماران و در دیده
بیکه جان تا ساز او را هنر را
با درون ذره هرگز آفتاب

در مقاصد این قصیده اگر دیده تحقیق تو باشد
درین گلشن زهر ناله که چند دگر کشید
بپا دارم بسبب رخا و سر از رخا
چه حاصل که زنده از کج دارد زنده از رخا

نخام که بکام نیکش نایب و بنزد
پدجا که بسیار در دریاک از درون
کند از رخ بریارک بسیار کج بر مارک
نرا بر کرد از خانه نیک از شمع و پروانه
چو به بر سبک در به ویرانه آبادی
فکش از زینت این پیا بر کوس بند
سراسر از مهر و ادب در کار و راهی
دل را که از کوس صند بر به بر آمدی
که بند نقش بن از کوس ازین کار
ز جود او و جود تو بجو او و نحو تو
چو او فغان و از فغان نیک و نیکو
بدل سلطان جانت برین دل بر کج
که گشت تو در دره تو صید بار
معانی از نور و نور می نور و نور
در کسب و شکر در به چه در به

با پوخته با جادوی یک شسته خارا
با ما که بکند از در دست بر به
طع دار از شیران ازین جنت ازین
تلا بر جوی این دانه قش از او
چو هر بر مرک بنهاد در به خارا
فکش از زینت این پیا بر کوس بند
درین نیک شمع نیک که جود را نایب
رو باشد اگر بنزد دل و دل
ز دل جا آورد در جان جان که
هم او رب و دود تو حکم و قمار و نایب
هم او باغ و از باغ نیا سید مکر دانا
مکر عارض لایمکر از دیده الا
که خورد که کند از در و در به نایب
بنا به نیک از فغان به نیک از فغان
حلاف دود که نیک در به چه در به

بدری

بکوش که گذر از در به و به
چو دل با دود و به به به به
چو کفر زمین از طوفان به به به
به بین در سیر دل چو در به
مکو و رشتد از نایب و نایب نورانی
فروزد بر جود این که نایب بر فلک صفا
با در به نایب که در به نایب دانا
چو نیک شمع این که در به نایب
با فم خور و نایب در به نایب کفایت
زبان جمیع صفا که نایب صفا
بش نغزده بر نایب در به نایب
چو نایب لایب نایب هم کو خور و نایب
دانا نایب نایب سر سر سر سر سر
سر نایب نایب نایب نایب نایب
ز غوغا نایب نایب نایب نایب

بکوش که گذر از در به و به
چو دل با دود و به به به به
چو کفر زمین از طوفان به به به
به بین در سیر دل چو در به
مکو و رشتد از نایب و نایب نورانی
فروزد بر جود این که نایب بر فلک صفا
با در به نایب که در به نایب دانا
چو نیک شمع این که در به نایب
با فم خور و نایب در به نایب کفایت
زبان جمیع صفا که نایب صفا
بش نغزده بر نایب در به نایب
چو نایب لایب نایب هم کو خور و نایب
دانا نایب نایب سر سر سر سر سر
سر نایب نایب نایب نایب نایب
ز غوغا نایب نایب نایب نایب

تجربه بر سر از خواهر آلا نیز بنویس
بکسر طر از غرض دیگر حاصل از غرض
که از غرض تو بود بفرستد و عادل
که سلطان که نزد آلا بنیاد است
ترا پس از آنکه آفریده شود در کعبه

مطلع العین

طلع الصبح فاضت الا نوار
بند کبریه چند ازین غفلت
ایس از ادکان سرو غلام
در سبزه لکان پر مایه
چو بزم اند یا در الزالب
مانده از هر دو درین وادی
نغمه زلفه در دل سنگ
شد که آفت زوال ابدل
نمود گشت بجز شتاب گزین

که نفس از ترستی که از دست
دعا آمده از حجاب جان فایز
که از مدح سلطان کوشتار خانی
یا صلیبی و یک صرد و یک لفظ
ازین اسماع ناموضوع ازین اسماع

که از حلقان نشد بیدار
شرم درید تا که این شد
پایر غفلت بکار درین کعبه
در حق حشرت بر درین بازار
منه بنید یا اول الا بصیر
زینک خونخوار آقا آتشگیر
غنیه که گشته بر سر خار
عس اللیل که است الا سحر
تا توان از رفت ره بسیار

تا که

که زنگنه نیته سنگ جوی
تا توان گشت عهد به بند
جان در گزین نه سگند
کوش تا نقد دل بیت آری
اکثر شکر دو کوش بگو

حسان جان شد بر دهن
آفرین گشت مهر کلاه بروی
آفرین نفس یک نفس بشکب
مانده از فضا صد امان
سخت نشین که توانا حبت
مهر کبینه غیر فضا یک
چند بریده نقش مرگنی
برده بر در تا عیان نگری
شهر باغی از آن کیان
برده بر در از آن کیان

تا نغمه برده شرم بر در
تا توان گشت توبه سید
کامی از غرض کلر ز سنگ شرار
که بجز مهر نیست نه یار
غیر حشرت بند ازین بازار
آفرین عشق سر خجسته بر آه
آفرین بر دیده قطره باید
آفرین عشق یک قدم بکعبه
مکر کوش بر در امان دار
رهبر حبت و مر کبر بر جوار
رهبر حبت مهر حبت و جوار
دع الا و ان اکف الا شکر
لیس الا دار عبده دثار
مسجد و دیر و مسجد و دیر
عاشق و یار و یار و دین

خفته زان مطایب نیک آهنگ
بالک کوش کرم گفت و شنید
و گراموز داکران طیور
این ز قافیش بلب نسیم
تا حد در کور معز
زهر زربوتان نکر
ملکها پسران ملک
نخ جانها چو کرد در لالش

امثله کاشقه

ام نوا چک و بریط و حرا
مست با به با خود مشیر
راقد با بعشر و الا
ان فراوشش بدل بخار
شهر باک عالم اسرار
کبریا بر سر زینت
را نده بکاه و که زخو حذر
تاج قیصر جویا با زر و شمار

العکس المراب و النفس في القوى
يك صوت و يك ترانه کهر مع و کهر
از نفس بادش و از عقده خدا
لیک از صوب کاه کرا و خط
موجا بد افند با فیه با بدا
که خدا خط و خط کهر خدا

بیا ازلف

بشدت سرو قد از غبان اما تری
بشدت مختلف بخرج اگر نه چیده است
بهر وجود دل چو کی گشتی اندر آن
عشق است با دوست از دهر بویژه
انظر غار است بویژه از زینت
کاه مرستام نهیش کهر خط

بیا ازلف و رور و تودید بر سیکون
کاشقه در شمع و علم عشق

در جمع شمع و عقده و علم عشق

نفس نغمه توجاه تاریک است
عقده و علم ان چرخ و این روغن
عشق پوینده مرکب ره جو
در طاعت جبر نفس چاه تاریک است و شمع راه تاریک عقده و علم
منزلت و غم عشق مرکب ره جو است و از دگر تازیانه در کار کس با چرخ راه از
جان نماند و با روغن چرخ غم مرکب راه طر نشود و با تازیانه مرکب ره جو

در جمع از تافت بر کشته و شمع ملائت خوش

اطهار منب از کار کشته نشاید و از حکایت زمان رفته سودا صید نیاید
با به کس مباد حکایت از کس
در دشت و در دشت و در دشت
دش در دشت و در دشت
دش در دشت و در دشت
دش در دشت و در دشت

در ملائت غنا کمان

و کینه اخی

الحمد لله رب العالمين چه غم دارم آخرت از عالم سینه را در هیچ حادثه ای
نخواهم دیدم غم زوایت مخلوق ضعیف را پدر خواند و چرخ دانست که هر چه
کنند از زور تربیت و همراه است از شمشیر بخشنه بکائنات احوال تو
علم است و نه در بدو نیک کار تو حکیم تغیر مفسد نداند و تقدیر مصطفی شود
سبحان الله و چه جمیع صفات کمال سرور و کمال است حکیم و دانا و مودود و توانا
فاصله بکمال ربک فانی بعینا **در** تو در نظر کرد کار چنین **خ** باشد رو اگر شایسته
در تحقیق حقیقت صبر

حاشیه علی بابی و در جوی من الله ان یا ول الله احوال ان البصر و هو
الشیء مصباح و الابواب الفوائد متعاقب لیس جهات البلاء و ترک الخیر
الابتلاء بآیات البصر و علة اهل قلبه احوال سرور اکان ام بلا لا شرو
کان ام تر حاله علی از غم مباحش و شد از شکر ربیکان بادت حجاب
و آبادان **فرد** اثر که بهر خواصه دل در بند است **خ** فزیه کند بزرگ از آزادگی
قاب غرور و لئ اذنا الان منار حمة ثم نزعنا ما منه انه لیوس کون
الان اذنا لغنا بعد ضراء مسته لیقولن ذهب لساننا عن آرائنا لغیر فیقول
الذین صبروا و عملوا الصالحات **مکته **خ** مکته** اولک لهم مقوة و اجر کثیر

بجای میکت

بجای میکت هر چه نباید بسبب رتبت بد کفتم هر چه نمائند دل بردن شوند و خواه
هر چه نباید بدست که از خود و خود سینه دارد و هر چه خود و خود باشد اثرش نخواهد
داشت و هر چه را از خود اثر نماند در دیگر اثر شوند پس هر چه نباید دل بردن
ت نباید دل بردن **در فواید خاموشی** نیست و در پایداری او شکی نیست
از کمال و هو ده اند نه کم و چون بصورت خاموشی پشته بزرگان گفته اند **فرد**
ما تر سخن گفته باشد **خ** عیب و هنرش نهفته باشد **خ** پس هر که دیگر را در نظر عیب
نماند هر دو را با هم او با هر سر سودا است محاسن قوم عند قوم مثالب
بر که من معلومات و مکتبات خود را دوست دارد و هنر داند و هر چه نداند
و تواند دشمن شمارد و عیب خواند هنر و عیب بقتل شوند کمال بقتل
و مختلف کرد پس هر چه را هنر داند اگر دیگران هم هنر دانند و کون هنر نهفته
باشد و اگر عیب دانند و کون عیب انکار کرده هنر نهفته از آن به که عیب خود گفته
در صدق و راستی

کمال خود بر اثر است بنیاید چنانچه لاغ را بد روغ فروغ غنیمت و لا دیرینه
از یکجای تیغ بریده میان بزرگان **بزرگ** است افکنده و اللام **خ** غم

نه کشتن سلطت تحت از خاک مکرمت روید و به آب سبب رحمت حضرت
 و نصارت جوید و از نسیم معتدل معدلت بکلمه خفود و در ام آرش کرد و از
 سوزان سلطوت ارض و خار پیکانه پیرایش پذیرد بقا مزاج سلطت از لغات
 کینیات مکرمت و معدلت و رحمت و سلطوت است بپایه را رشت سر باشد و
 نه چندان که دشمنان از سر جرت دست یابند و سلطوت روا باشد اما چنان
 که دوستان از دست رفته رخ از خدمت بر نتابند شیخ شیراز است که
 لطف کوش و مدار او مردمان باشد که در کینه مقدر آوردن و قریبتر کوش و دورتر
 که صد کوزه نبات که که چنان بکار نیاید که حفظا رحم آوردن بر دشمنان است
 بر دوستان و جو کردن بر دوستان کرم است بر دشمنان حضرت ظاهر الله را
 تا خلافت سبانه سزاوار است که رحمت و کرم بر غنیمت و ستم مساقبت جوید و غنا
 خوف و اجبر که از ضرر عصیان و زدن بر خاطر زینر دستان نشسته به آب عفو فرمود
 هم از بیم سلطوتش دوان بجای نیند و هم به خشنودن بخت برآید

درج ثانی از کتاب کچنه

درج اولی علی شش ششها هر روز در خط و در پیا چا و قیاتی و قیاد قیاد است و
 در پیا چا دیوان ایون خان چا حله له تعالیه حوسه الا

تاظم العوالم بدیع المناظم حبس الهواء و حرس السماء و انکاء علیه و ثم استوی
 و حرس ثم نقض و لغت من ثم هو اشرم تطور الهواء من استه الا السماء و حجاج البها
 ملکات ثبات فکرب الکلمین اولها بسیطة و اخرها محیطة و صارتا مطلقا لقتایه مکان
 الوجود و مطلقا لمواد قطعات الشهود ناظر که با مقاس قیاس و مقاس قبیل تحت
 شاهان کرات منکار از منقطع نرفی امکان تا مقطع صعود آن در بیت وحدت
 و مسا زشت و لا اله الا الله من رکنی ترکیبات هواد را در بحر بسیط پرکانه ترکیب جو
 و بعد از آنکه بر ممتاز کرد پس با شت قیاد جیع و انفعاله فعی از امر شانه مجر در وجه
 مصدر رخس و رابع و ثانی طایع و ارکان و نوا بیده و مطالع ترکیبات مسک
 حیات تحت حواهر معقوله و نفوس مرتبه و مقامیم کلیه و طایفه و آفاق
 عالم منظم باف و حسن ترا جیع ترکیبات بمقطعات شش قوار باطنه و حواس طاهره
 اصول عقلیه و فروع شریعیه و احکام فرعیه موقوف اند و نشر آثار بعات مثلثه
 و مثلثات مربعه و کجایست پسات ربع و تقطیعات خریف و خلقت امثالی

عنوان دوم در وصف ترکیب بند

این است دل و لب لا محذور که بنظم ترکیب بند عقد ترقی یافته و باطوایان ریاض
دل اند که باغبان فکر با یونش از فضا صفت بگلزار صفی باز داشته و تاباز هوا
پرواز بکنند از شتهار کوهرین بیار بر یک بند گذارشته است

عنوان ابداء مرقوم غزلیات

طرایف منظومه و لطایف مرقومه این صفت یافته ابداء است که در ملک
حسرویی بجزو اشخو در عذب الروی در صباغ مرغزار غزل حبیبته ریخته و با
فرید است که در ملاعب ملاح معان و صباغ الفاظ از قلاب کجور نظم کیسه کلام از
در ذرایع لفظ و غیره فریاد **عنوان رباعیات** و هر چه عجب ده جمله عین
ارباع این چنین است که چون رباع ریاض سبع هدیه ربیع است روشن از ربوع
شعب طبع است که در رباع بر هفت ربیع نشین چار با نشین بر هفت و بلاغت است

عنوان مرقوم

بر متون این صفت ظهور معانی در نقوش بدان ماند که مرآت بکنند ز نور و در
جاست در ظلمات آید و با بر حرف رسیم مانده زده در خم کیسوان برین قطران عطر

عنوان مقطعات

ای دوغ

این بود بچ نقش ملک تاز که و نور طره بخش خاتم سحر لقا ز ما نور مقطعات درست
سبک مشهور بر در ده طبع بحر محیط حسد در که در قصور جهان جهان ز نور مشاعر غم
حور است و در صوامع ادکار و جمیع سمع مشیات شفاء و اسماع ثبات مشایخ
سبع **خاتمه دیوان** و مثالت **ها یو** سرور

ختم نام این نامه ها یون که بنام خداوند به آغاز و انجام فستخار یافته جز با بیان سحر
از سر کیم با یابانش نشسته نیست محمد الله ثم محمد الله که مانده کار ادب به طاعت نشین
در سطلال داد کوچه در صورت معجزه است در رباط افلاک دروه از قدر نشین
بهر سب و در سبط خاک دروه از جوش پا از از زمین عدش بهر کسی قطر رسیده و از
نیزان قدش هر کسی بهر دیده رایش با بر تو آفتاب بهر بوم و بر تابان است و در مش
بهاد صبا بهر بام و در شتابان کبک که و فغش زانند یا مدحش بخواند و از اینجا که این
الکاحرا چونانکه در عالم آب و لکر کاخ سلطنت به قصور است در ملک معز و دل نیز قصور بر معصوم
و حسان آن بارگاه را بهر بنشگاه راه نیست و حومان کارگاه هم ازین کارگاه

جهان با نرا اجناب دیگر این است زین و آفتاب دیگر این است
بهارش از زبان از نور شایه شورش را حق را زیاده باشد
کج و در شتاب نیست و فغش که بهر خرد و بهر آفرین است

در آن کس که چنانچه باید است
 به چشم و ما از کوه خوش
 بدو که از کوه سر راه باشد
 از آن دریا که غرضش خیر است
 چو خواهد طبع شده کوه بر آرد
 در خط که گنجور گردد
 نه هر کس در خور این کار باشد
 و از این رو ضبط دفاعی افکار حقایق افزون را که مفید کنوز مورث لازم است
 که در حقیقت اجابت عقد از جواهر ملکات و لا حکم بهر آن که در مطا و عقلاست
 طبعش بسبب اثر است و عبارت بهوسته از نور صدر و تحریر و تقریر است و باقی
 عام بهر خاص و خلوت بهر جمیع باشد و از اینجا که دفاعی این حقایق را
 و بگویند که اینها را که در حقیقت از مقاصد مختلفه بگفته اند بهر آنکه در کوشش
 به آواز هوش است و لب بهر لب سر و داند که این گفته اند که این گفته اند و این
 از آنکه این توجه این قطعه را بگویند و این گفته را بگویند و این گفته را بگویند
 ستمی بودی

در آن کس

و چنانچه که بتقریر الاشراف خد و انظار با لحاظ اعلای شود که هر
 حلقه اشک حار است و در و بجز الفات آرد که تحت ندانم ملتفت گشتیم
 بنیم به آن صفت حبه ام که در و خشتی بهیم و ویرا بکمانه و نملکان و زمانه
 غیر زمانه اختصاص شوانم داد و او را از حالات خفیه بپایم و بر هر چه در حیرت
 خط و قدیم بنیم زیرا که از و در حاش حاجت کنیم پس گویم که او و حاش و علم و در سر
 در آن زمان است **در بیان شمع بدن بر نفس** و مانع سرور کار جهان
 نفس در بدن مانده شمع است در فانوس که تحت بر آن بر تو شمع نابد و از آن بر
 چو کونی ستر نور است و اگر نور از آن بگریزند چو نور ستور او را در بطن بر قوی
 و بعضا به اثر و اقوا از ظاهر و باطن ظاهر آثار باطن را مانع است و نفس را
 مانع چشم جسم حاشی جان و کوشش قی پنه کوشش روان لب منطق روح را بر
 شمع مغربک باطن را قوت با بایت تا سبب ظاهر را معهود تواند و از مقصد مقصود
 خود جدا است و دست بر بازو دل کند برادر قدم عقد سنگ است و نام دور غاند
مکته طریقه
 با کمال در قیامه شمس حقیقت بر آن است مصطفی که انوار قیامت الهی در آن شمس نماید
 و از آن بر جهان ماسع انعکاس آید و انعکاس فیضی با موهجه صورت نه بند و

خانه رخ پیمیشد از جد افروخته برده ز خداست و چرخ نو پیران
از مهر خورشید و سراسر این جهان است وستی که در هیچ نیستی باشد یکی
هر چه بدیده در آید و باندیش بر عاید پایا و پایا نشواید بجز هر چه پایا است
چنانچه نباشد در دیدن و اندیشها و پایا و نیستیها نمودار چنانچه است و گرنه که
و نیستیها بدکس نیاید و باندیشها نیاید پس از خشنی نگار که در کل
آغاز کار خود عالم است تا که هر خشنی که پایا غایش و پیدا است
نیز است زیرا که در وستی نیست و نیست که او همه نباشد زیرا که در او
نیستی نیست **فر** مگو بگر که خود در میان نیست بجز یکی است پیدا و نهان نیست
هو الاله والاف **تمت بحکایت صفات** والاطم و الطاهر

حد و سر را بنده ایم و پروردگار را پرستنده گما سزا بخش و سزا بخش
سزا را بپوشد از داد و بپا د جهان بر نیز نهاد **نظم** نیز آیت و مهر آفتاب
بگر خورشید پیدا این در است که چه این خورشید را بگفت است که در عالم
دانه است در شنان پیدا توانا او بود آن میراث دانه او که در شنان
آینه شام روی اند و روشی دلال و نور نمودار آگاه و هم آفتاب که درین عهد
حکمت غایت آگاه را به آیت پاد هر در یکی مگر ایون هم پوخته است **شعر**

دو پاره

خورشید بر قطار جهان تابان مگو خورشید را بپندار چو پیر به نور افرا
یک سلطان یکی سزدها یکی پیدا یکی نهان یک عکس و یکی صبر و یکی لفظ و یکی معنا
شمالیش افعال

از افروید کار راه و دور مقدرا عوام و دور مکر ایام و شهور مقرر حکام و دور
در آنکه ربیع و خریف و طریف و طریف بر آرنده ربیع و خریف و طریف و طریف
صبر و طریف طلعت افروز باغ از بهار شغفت اندوز ران از هزار حلقه طراز
سایه باین غایب ساز بیاغ ریا حین رنگ این غرض مگر عطر این طره سست
طریف افراز شمس و سر و نغمه بر در زمر و نغمه و صانع که کو هر کله از جوهر کل
آورد و از صورت جسم معزول یکی را مخزون حدایق دشت و یکی را در حوض
حقایق آفتاب قدرتش بر دهن دهن و انجمن جز و لوک شوک و ستارک حاکم و
جلیب جبر و حج و تراب و اصلااب رقاب و سلاله ازواج و سلاله
نفس و دشتی است شیش حیاط محیط و ساطع و حدب نلال و کشت
رنگ و شایان جلیب و بیلیات طلال و طلال غمزه و دما د قیاء و طلال نضراء
در بایع خضراء و ملاقات سناء و نهشتات حیا بر یک نضراء خورشید خوشی نیست
ساحه شوره زار و شمس حار و غصان آشی روافان از نار و اصفیای کارو

بخاندن کس و بطون نشسته در دام جنای و مختلف اطوار مظهر آثار کثرت
 یکی بوجوش و یکی رنگ بلی نام حبت و یکی سنگ یکی صبح آموش و یکی جنگ یکی سینه
 احش و یکی شکر یکی شتاب آورد و یکی در یک قطرات غوا در یادش در یک کوب
 شد و در کوه لغزش بابر اکام صوت زاله گرفت و در دام خلعت سلاله زهر
 سه خاز آغاز نگاش کرد و شیر در دل خازه ساز نهفتی فاخته دلباخته و
 جانت افرخته سنن کوش باز کرده و موسن زبان در از کمر دست از دست خاز
 این کبر خیار در در خور جاب آمد و لغزش را خلاج زرقا بدر و اج کثرت و جویب
 لایق افلاک نظف رعنه و چنه فرغنه و نبات طباب و بنین اجاب هر یک از طرف
 قالیق بکوه بعد از در و بخت شهود نهاده غرق و خلیج یکی قفس سینه را در قفس
 نرساخت و یکی موقد اخشاب را گلش پی را رکف مکرریت بر سر کوه کرد
 سحر در کایت لام سحر شد ترح را فرخ در خداه و ستم را کرم از خفا محمود را
 در از آستان و خزان را بهار جانفرا از پنا بهرنا قصر کای و در بر هر غنای عافیه
 که هر را بهر بر کبریا و بهر بر کبریا و بهر بر کبریا و بهر بر کبریا و بهر بر کبریا
 که ازین زن آفتاب و در هر نفا عفت انقلاب رسیده بگاه بطلعت بفرخ و در دام کاه
 بکرات بفرخ و در دام کاه در خلعت اندر و سرت محمد رضا علیه و آله

مکرم عبدال

کثرت اعتدال گرفت **فرد** بهتر از نور خوش برایش **خ** ز افقش بر دو عالم سیه
 در کشتن زبان و کلمه ز نبوتش با خلاق و کجند از قنطول ز غریر آفتاب
 در کستان باغ خلایق از نغمه سه زبان بر لب و با هزار کستان غزالی
 چرخون قوم را دلیر و زهن و بومر نوای بر نین امانح سر او سر خوان کثرت
 در کشتن استر از و کلمه است فار کلمه بی راه باغبان سبت و در زرد
 کستان انوک زهر و الزاع شد و انعام یکی و الحام شجر و اللید ادا غنص فالج
 او بخت و صاع لغذ لب لبس ابرو بقریب مت حملت منفذ کثرت و بخت
 در کثرت زار پید را از سپهر و لای سی پدید آمد و جویبار خلایق را از
 کثرت پس از شجره ولایت که موقد مصباح پدید بود پیوند عصار و بخت
 کثرت و قبا بعد بس بر و کستان امامت و شمع شبتان اقامت
 کثرت دوده نبر و ولایکاد زیتنا بضر حجه اله اقامت صوت الله علیه و آله
 در از ان اسم آفتاب خلایق لاریب در غام غیب متوارر و در ظلمت ظلم زنا قدرت
 کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت
 و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت و کثرت
 کثرت خلایق و کثرت خلایق و کثرت خلایق و کثرت خلایق و کثرت خلایق و کثرت خلایق

سنج در غدا بر قدر محبوب ماند و بر صفی وین از آثار کائنات کین آیات صفا
 مطلق و مرید محلیه مکتوب شد کاش کیتی فزوده و کلبی امن بر پرده سرور آبی
 سحر و شمع دشا در پرت بر بید نغمه سیاه غاموش و زار پیروا در خروش نایب زار
 محبت که ارجا و کفاف افق از طفت عتاف و خلاف رسته در مطلع افق حلا
 بخلاف با نور حجاب و انوار بیوت و انوار شوکت و اقتدار مقبول از شکوات
 قدرت و جفا سیاه آله شایسته عادل بازل آمد اتم ترانه ربک کیف مد نظر
 بستان ملک از اهن زلفات عنایتش بکله را بخی مستحون شد و جزئی هر
 سطوتش ساحت من از فار و جن مفاسد و فتن مصفی ماند و اکمل کلام
 و فانه که از آثار این حسن و یکانه بهشتی است جاودانه شمیم معدلت روست
 محبت مروجه ساز و ان سحر ملکوت در بار است و کلبی مناظر عالم بکلهای
 سراج و حکم در بار غراب طائر و هموم غنیم و طراید و ملا بر آفتاب ارغیم بغم بعید
عجز است این عجز او سعد و ای شاه شاه دین پناه

نه و حب را باد یوان بکلهای شایسته و نه ممکن را در خلوت سر از حجب کین
 نه دوش معوف کین تواند شد و نه صفاتش موصوف زینرا که دوش سر زلف
 و صفاتش کین تواند شد و نه صفاتش موصوف زینرا که دوش سر زلف

مسوق طای

مسوق طای نیز موه با و ما کیم فزود مخلوق شلکم مرور دایکیم اگر سنایش دانه که در
 و حش بقدر راز ماعدا اعتدال دشته خدا رخنه نبسته ایم گوئیم عامر و دست
 اگر شایر عبیدر مشهور در ارجع معبود **فرد** سنایش به سنایش به روست **خ**
 و کرامتوس بنشین سنایش **خ** همان به که در طریق و رفود آله یونیم که اگر چه در حرم
 حضرت و جوب بسته و از فید مکان نرسه مظهر تقابل اسماء و حلال و حلال
 و مبداء اطوار و شئون افعالی است و این محقق حقیقت کامله جامع صوره
 معنی سید بن آدم حضرت قائم است و او را در عوالم بکلهای سلطنت دایم و علم
 مشاهده محتر غایت است اگر چه قائم و در عیب محبت نیز نقص از سنایش موهوم
 حش عجز شود موهوم شود که عجز الی مقدور مظهر حقیقت جامع تواند
 و زیور و احمد لکه که امروز یکی را خاتم سلطنت در بخت است و محبت
 که ولایت باطن را مجمع باطنی است اما ظاهر آورده و ارکانه جوهر عبودیت
 مظهر باهر و نیز چون چنان باشد که سنایش حق جبر و علا بدش و صفای پرواز خوره
 نشاید که نیست مگر بر آثار انر سپاس حق در سنایش حقیق توان گفت که از صورت
 حش ماعدا اولین از هر چه در بکلهایش بفعلیت پیوسته است با و نشانی
 باشد بکلهای از این کار و نشانی توان داشت مگر در دین و دین و دین و دین

در بر دانه در و تنه و ترک در سایش خدا و نیایش خداوند از ملک فقیر
بسک تحریر بوسه بخودین اوراق ثبت شد

سایش خداوند بخشنده را
فروزنده جان رختن را
بکارنده مهر زیبا و زشتی
که هم آفرین آفریننده او است
زبان سازد از این ترک او است
چه پیدا چه پنهان چه دانا چه نادان او
اگر بوشند و اگر نمی بوشند
چو مهر خیز او نیست ماکینیم
بهر قطره در بارینا در او است
چهارا جو باغ بر آینه است
خود را در آن دعوی عبهری
بهر رشتی بر جان بدید
اذا عسل اللیل کلاها
ناله زهرین تنان در غم
در آرد

در آرد نسیم بهار به باغ
سهر و سهر و سهر و سهر
نوا بلند از پرده گل زند
خوش آورد سید از آهنگ شو
گل در شاخ اورنگی آرد بر سر
نکاح عدم گل شاخ فتو
و لکن غم مد گل از طرف شاخ
گلش کرد و سبز و در و سبزی
بهر جای سبز است از گل
دگره چو بند سبستان دل
رشته گشت بنا و دین
بکار از عون رحمانش
ناله سبک و بد کار خوش
با سبک سبک ز در زنگ و نسیم
فرز کرد افاق را ظلم و جور

نه از خزانند اثرنا ز باغ
بقر سه نغمه سازند و ده
ز هر گوشه گل راه بندند
صبا سبز و سبز کبر و سهر
ز کجیه و نغمه سازد و سهر
پس انکه ز خش بکاف او است
بستان گل منده جان ز کاف
در و د کرد پیر از رنگ و سهر
کلیه چو دین و سهر سبستان
نروید بجز خار طغیان در گل
بجوشد کمر و بخوشد یقین
بجوید بر بند نام بزدایش
فرمانده در رخ و جان خوش
که نیست بر و در کار قسیم
ندان از ماند رسد و سهر

شیر و صوف و شیرازان اشجی ز زهر را از شیب خضر و منوخ سیم و زربشبه
 غنای کشور و فایدان نگر است سحر جویبار با طبع جواشی جبار بر است
 و ابر کبر بار را بادست رادش سر همسر انفس نسیم رادم از منطق افلاک
 او است و شیم از بار را دعو سر انار عطف او

ملک بر در کوش خد مسکن دار فلک در شکاوش بنجار خواپا آسمان کز نور
 و ایت ماندگان لشکر او زمین مشتر غبار آشتاوش حیا به چند بر در
 جهان بیکر کرید شای ازکی جهاندار گرفت آتش زکی جهان جویم حکم او
 جدا جسم از جان که توانست ز دانش جو خدا برتر که باشد که اشی بر خداوند خد

خطبه سترک

جهاندا جمله اشیا دین چه پیدا بود خد	یار تعالی بار صغیدین بارین خد
قویان انجم از آیدین سخن کفر زمانید	یکینک عمر جاغیدین چنار دین
ایس انوار آیدین پزل فامیدین	بولار دین دور و کوثر خد
بار خلق در جان مار غصا آرا کودکان	ما بر بولار آرا کعبه یانغی نارا
خدا یار ابره و صبر خا اولیا ابره	سخت به چاش ابره حلیه
اول اولوغ خد کمالا	خدا خد خد خد

بر ص صره

هر چیا حده شفاغ لاریک مو اکبر و انوار نیک کنا بر سر لای و نیک نیک
 اول اچوق کوک چنیغا شتابان هر دور و دگر سحر شرفک داغیدین
 مایان الور و حضرت نیک مفا سیغه هر بهار غه سلطان کلر الکا نیک او نیک
 یا شد چنیغ مو اسر ایثار و بر دکلور فامیدن صو نکره ش خنیغ کلا
 مقد متدین یکنایک ناپار و قدر نیک یابید یغی حشر و نور شید فرد اور
 حشر کلین شاف ظو کلش باغ کرم خلافت کنا نیک بهجت لوضه غام شرف
 یا نیک صفوت لود امر عطا کوک نیک یا غار غان غار حمیده سما نیک
 بر کشکان یا غار میند خشر خد یو معظم جهاندا اور حشر و عظم ش مده زمانه
 ادا الله قای سبی نه ملکه و سلطان بهر ایلیک آغا ز یغی ریت افرار یغی خد
 مستقر دین نصرت را غیغ و طفودا غیغ اقبه مو الکینک خد و جلیع لغدار
 یلغان مظفر عکر نیک صرف ایجا کده بجار آرا سیغه برار صفت قوییدی
 هر جامه موید نیک پزما کیده معدن ابره دین تو کانه سیم و زرب صلی
 ادا قی که قول نیک بنهار بن و سپر لاریا کو کو هر دین مرصع آبر ابر در ش
 لاریک بولون لارین جو نر قلی سینه قلاده با غلار ابر در خلق جلیغ خد
 لاریک کیم سیم و زرب سیم دین اندر و قوش صور رانده قلاد سیم حشم لاریک

وحيثما كان سر اجالته واولاد عوالم الكون نوره وكونه مقام الكفر ظهوره
 الا لعلنا نعلمه وافتحهم شته حكمهم كتابا وفضلهم قبلة اشرفهم اسلافنا واجتمعت
 اخلاقنا اوسهم وليا وعلهم صبا اثبتهم حجة واثباتهم بقاء الله عليه وعليهم
 ام الملك وهدى الى بلون وارشى الملك ملكا ملكته لمصطفى مفضله ونبوت
 منتهى العلوية في عصر سيفه وعرشه لانيته زاهيا مضرايه وسعد لا يدرى الا
 صوب او حبه غرام سره الكفر فتح ام صدره بحمدش كخيله وطيفه بمصطفيه
 اشعرت الجلود من سطوة وحرمت الوجوه بحضرة شخصت اعيون لقاء شوكه
 وحضرت لصدور عين حصر ملكته صارت الا وثام لدر حلاله ودهشت العقول
 حيا له بدر نقا شوق عجزه وصدت القلوب بذكره قطرت الا يا دعي دعيه واد
 المفارقة في طله موقوف لمع على الوفاء مصروف الغرام في الغرام جمع الجود
 معنود خالصا لوجه الله الورد ويستقر الله الوجه في نفر اللثت وقع الخبيث
 اقام بالرح عود الاسلام واقرب باسيف وقوطا لاضام كم نهض في ايام شامه
 دست بمبار العجاج وليا ونبته شمت بن هر رجا و هو الملك العظيم
 الكرم الامم سلطان بن سلطان والي فان بن الخاقان من الخاقان
 الولاة والي السلطان في شامه القاهر والاولاد في مصر بن علي امة مقتدر

شمس در

ختم در برتجد نه بزا دكان بيت في طرد الطير حديد
 احمر بر منند ووجه معوش راز پ از كزنت عضون وفروغ است و سكواة واز
 خلافت رافروغ از عدت مصابيح وشموع زلال چشمه سار سلطنت در اينها روي
 سوره روان ونبه هب جلالت بشامم حمله وزان وهر يك سلاطین خورشيد
 كه فروغ جلاله بون وشموع مشكوة ميمون وخب عيني لطيف وشم هب شرفند
 در نور محال ك عا يتيق بذلك باشقام هم با نور كنون هر ملكي در سايه حشمت
 و در شمع بيه افروز كا غر كشتي را بده از نهديت و هر نغمه طنيت كنيز شيرازي
 قبايح البوب العنوج و مصابيح مشكوة الروح انهار عيني الحيوة وازمار ورج
 اميركات ارکان كعبه الافاضل و البوب مدینه الاقبلي كنوس طلاء المجد و
 طبقات النجد محال لب سر الان صعد واصابع شخص الطول مر ايا وجه لغر شطايا
 نجم بعد امواج بحر زافر هنوء بدر باهر اشياك لبث صائغر ازمار وروض
 زاهر البدرت يعرفهم بالمجد ولكم والسيد تعرفهم بالحنيد والاسر بالصورة
 يعرفون عبادتهم بالعرفت تعرفهم بالاعداد ابا فهد لا يسبق من اول سبق
 اخذ منون من خلفهم في العلم والعلم الا الا صابة من الرار والحكم الا المهر
 ختم در برتجد نه بزا دكان بيت في طرد الطير حديد

خواجه انزال بود بر لب جسم
از آن کوکب نمایان گشته لکام
هم از مائر انشاخ پر کمر و سرب
ز فتن انده عالم چو عرصه صفت
غیر تربت ان مدام سائید بحر
ازین مداح توام دلاغموشی به
میک این چه دینت یکا مشاده کن
یک نظاره رویش چشم باردان
یک بقا شبایش دیدن باب بقا
بر ورنای لغز و زدن چو از خاوا
حدیث که سرور درین زفا طری
ما بن دقیقه کمر راه مدح آن یوم
گرنده فتنه انکه نصرت و فتح
چو بخت رخسار که خنودان شده
لکانه ملک ستاره که چو بار خدای

روای کرم این بود مفرح جان
وزین کوکب نمایان گشته لکام
هم از مائر انشاخ پر کمر و سرب
ز فتن انده عالم چو عرصه صفت
غیر تربت ان مدام سائید بحر
ازین مداح توام دلاغموشی به
میک این چه دینت یکا مشاده کن
یک نظاره رویش چشم باردان
یک بقا شبایش دیدن باب بقا
بر ورنای لغز و زدن چو از خاوا
حدیث که سرور درین زفا طری
ما بن دقیقه کمر راه مدح آن یوم
گرنده فتنه انکه نصرت و فتح
چو بخت رخسار که خنودان شده
لکانه ملک ستاره که چو بار خدای

زنده لقب بدان اش از عین سبزه
سجد تمش رخ احوار در سجده کند
رفض و حمت او محو کرده سیر سپهر
صحنه سر سیم برسم بکنده
مروغ اش تبخش مدیده ابطاف
نمایان چو سقعه میزان بلبله دریا
بر ورنای لغز و زدن چو از خاوا
حدیث که سرور درین زفا طری
ما بن دقیقه کمر راه مدح آن یوم
گرنده فتنه انکه نصرت و فتح
چو بخت رخسار که خنودان شده
لکانه ملک ستاره که چو بار خدای

زنده لقب بدان اش از عین سبزه
سجد تمش رخ احوار در سجده کند
رفض و حمت او محو کرده سیر سپهر
صحنه سر سیم برسم بکنده
مروغ اش تبخش مدیده ابطاف
نمایان چو سقعه میزان بلبله دریا
بر ورنای لغز و زدن چو از خاوا
حدیث که سرور درین زفا طری
ما بن دقیقه کمر راه مدح آن یوم
گرنده فتنه انکه نصرت و فتح
چو بخت رخسار که خنودان شده
لکانه ملک ستاره که چو بار خدای

پادشاه است که در پیشگاهش نشسته
بر آن سر بر نهاده و دست در که
جاف نه که بخت جری از پاپ
نشست خسته کین برین بخت سعید
مخ و او چو جانت بخت خورشیدش
چو مهر مهر صبا بخش بخت عرش نظیر
بیا بخت شرف از ادا کمان جنبه
همه بواج سپهر حجاب در مین
همه بکرت و ادراس خور و کین
نام خوف محمد و نام عیسای
سجده بر سر از انجم کین وین
زینکطوف و در او نظام روزین
چو در حجاب فلک سحر و نور مارون
بیدارگاه و شان منظم مجلس عید
زینین برینین نه نشسته

که در خیل سپید فرق از دماغ
پدید بر کمرش چون بر آسمان گویا
بر آن کمر که به سرورد در صفا
صباح عید صبا بر فراز کای
یک سپهر با ناز مهر کرد و کای
همه مهر مهر هاشم تاج مهرت
چو در میان مویب با عرش ملک
همه بخرم راضی ملک سرور
همه بقطر و قیاس خور دل و کون
همه چو کوچه عقرو همه چو جوی
فراز انجم انجم سیاحت درون
زینکطوف شعرا در شانش
چو در کباب با نون احمد
چو قیاس برین کلویه
چو سطح جری برین بر کون

بگویم برین

برین لب شایه طعنه که
در پیش چمن چمن مهر کمرش
زهر طوف بر داسکندر بر عزم خف
چو سطح بار که آینه سپهر چشم
بر دوشش در آن هرگز بر و نگر
در آن شب با هر شب طایه فلک
بیا در رفته در کجایر باد آورد
ز نوق آینه بجای درم فتنندش
ز نغم آینه طعنه بر سر کمرش دید
کدشت آینه بناچار بگو صوف را
کدشت شمع در ستار چون شمع
و او سحر کف داد و نغم و مخرجه
در آن زمانه نوحام زربین
چو در آن زمانه از شرف شاه
برون که او وسیع میداد

برین محراب که
عبان بکاک روان بخش
زینین خاک درش آب چشمه
ملون آمده از کس حله
که طلس فلک کشته پرورد
اگر به نغم سیدان طیور و طیار
بخت رفته اگر از کلمیم کج رود
بصیغ و فلک شد از انباره
بتم قرصه خور کشت
برلق زنده مبان و خورده
که داده بار کرب در بهار
چو دما که برادر رسید
ب قیاس نگران آفتاب
کلوز نغمه و نغمه
که به نغمه کون

خوش از در شد رفعتان بستانم
در این قصه زنجبار را تا آتش
کلمه و ده هزار آتش از سر آرد
زدود از درش فانی بجای جبار
سوار تیرت عید قاطین فلک
بیدار طبعها رکوب آورده
چه بود در نظر او بفاخر مزاج
در رست که پیش شاه پادشاه روان
هر که بود تیرت برد فشانده
بلا منظم بحر طبع صبا
عرض بطاع میمون بجمع عید
نوشت کلمه جبار بر آتش

۱۲۱۶

ز تو بهار شتر بار بر کشیده
از دور دوری نقشه در فضا
پدید بر تو پیغام و پیکر نقاش
کشیده بخیر افلاک کوه بر کوه
با کینی زمین هر یکی گشته
ببارگاه جهاندار حضرت سلطان
چنانکه در بر یوسف نصرت امان
چو ز آفتاب جهانبخش آفتاب
چو هر که بماند بهر جا دید
چو هر که نیاید ز بندل جاوید
قدم نگاه کبان زد چو شاه گداز
نهاده فضا شده قدم نگاه

ز عید عید سعیدت تبار
بعید و چو این عید سعید

بسم

بسم

از آن پس در مضر سنین قوا بد قبال بعد قبال
ز دور ویدار بریغ قبا برید مکر شریع از حضرت خلاف شایسته حرکت
یک چند حکومت کاشان و قسم مهاباد و چون نقد مهم و لا بالشرام در بارش
مشایخ و مشغول المکونه حدیث عایق ثنا کسر و مدح سران و قوت این دولت
در هر حد متعذر از قلاع بجز بازش از هم کاشان باز داشته بالشرام حضرت
بناخیز فرمان رسید و در سنه که موکب کتاب رکاب اقدس مدفع کفایت
در ساحل غزایلیع العذار و از هر سو قایم فتح پیشرو ظفر انار و او نیز از مظهر
سلطان پادشاه و از حماله کات و مجاهد غزات بمعاینه و مشاهده الکامر
دعوات یکی از غزواتی در بحر قناری موزون و بعضی از غزوات رسیده غنای
هزف موقوف افتاد و از آغاز هزمت قاهره ذکر آناه رنوکت باهره را با نایم الکام
بشهرت یافته در ازاد هزمت از مکرمت الهایم بمشایخ از رعایت و در تخت
روای سلطان عنونر سنا دطوس را از آن غنای بدین مصراع کفایت
عده که وعده نو کرد و ادب آورد و با الحمد این غنای نامه که رنگ
بجای عظم و شایسته نامه صاموسوم است و در نامه که بفرستاد

منه و لما شئت انما ناز بنا بحجج من كتب من قوم تبعده المتوكلين حاشا من كان في
ذلك فليس تناقض لما في فنون و القلم و ما يسطرون له ان كتب مستطاب را و انه لو قال
ففسد و ما هو بالهزل بر منظومات قدیم که حدیث در دفع و فناء چند پیش نیست بر نی
بشیریه نیست و بعلم هر من له قلب او الی السمع و هو شنبه و و آن کیمت که تا جوی
الکافور درین تواند رخ در نه و من یکذب بهذا الحديث ستمه رجم من حيث لا يعلمون

خطبه کتبه جامع جدید دارالافتاء طهران

الحمد لله الذي رفع اسماء سقا و ابراجا و وضع الارض سجدا فجا و ببر الخلق
و الا خلقا بجار او اموجا و جعل السجدة و الغواية فيهم عذبا فرتا و على ارجاء و هم
الشيعة الاربعة للمؤمنين منها في العبادات سر اجا و الصلوات معراجا و السلام على المصطفى
محمد لمبعوث على العالمين و الهادي على خير المؤمنين و آله ائمة المهتدين و له الحمد ثانيا
على فضل آله و اجزل نعمته و احب آياته و اذل دلالته برئانه الباهر و سلطانه العاظم
طه الطنيد و الملك الجليل فخر الوري فخر العالمين بشري عجب الله و ربه و
في طه الفتح و النصر شمس النصر و طه الله لمين طه العصر عظم الامجاد و الكريم عبد الله
و بفضله انقمم دنيا و بغيره يعقبا بالله و رسمه و كتبه السلطان بن سلطان
و الخاقان بن الخاقان و الخاقان ابو الفتح و الخاقان شيخ القضاة و الخاقان

والعدل في ديوانه و بسيرة في خطه و هو الوصف في حررانه من قبله بالعدل
بذل المسجد النذر بسيرة في النقور بامره و سجود المسجد للحياء بحسود اسفله للسماء بالحي
و تعجبا للناظرين مع الله اكرين من نظر اليه كبريه و هدر من اهد اليه شيد الله مبانيه
و ابراهيم بانيه اخبر المسلمون في ظلمها فاعدين و القاعدون في ظلمه سالين فيا معشر
المسلمين ادخلوا السلام آمين و كونوا له و اعين و انا رضوان الله على من
يعمر مسجد الله من من با الله و اليوم آخر و اقام لصلواته و انا الركوة و لم
العباد الله بالمحبة الطاهرة و النية القاهرة و بسيف الركنين و الخط القوي
رحمة قائم في اناء اللب و اطراف النهار و ضمة قائم مدر الانوار و انا عصاء و الحمد لله
و لا و آخر **عنون خطبه نزل في ليلة جلال بحجج سطانية** و طاهر او طاهر

استايش سرون از پرده قياس و سپاس سرفزون از پرده حواسش بسته كسب
باو شيرين كشت در وان غرت از طر را در صحت قدیم بعد و جوب بر شفته با طه
جهدش و او نادر المان بر پادشاهت خفته سيمكون سپهر شخون عجب مير مجوم و قباب زين
ما هو مهر به پشكار كرا كه ازك فقا و قدر ديوان حكام نقد بر او و سر پرده ضمير
و القان منازل ايقان به پرده و در حجابي قوا و حواس خلوتيه اسرار تدبير او
اسره و قدر قدره و تبارك شانه و نقى سلطنته و هو اكبر و هو اعظم و هو اول

الحی مرآت

[illegible]

عقلی آورده بود گرفته بر گنبد و پدید روز در بر عاتق دیرینه چو کینه
از دست بداد و پاشنا و پلکانه لغات سنان پنداد هر بار نهاد و از زمان ماه
در محفل مسدس چنان بر نه نشینان اهل کینه زن چهار باش کیفیت شدند و از
ان مدام ابا و سبعة بركات شوق روان و طغیان موالید از یکدیگر دوای
هر که هم از کلبه دوشینه در سر شور و در خاطر سروری بود بقارن طش رسته
گفت و کجالت خویش دیدم محبت او کردند و گفتیم تا زنیار همه دیر کجالت
افتد رند و هو سنگد در عهد شباب اوله بر غفتم عتاب آورد بدین دویم
گفت طرب و ماثوقا الی ایضا طرب و لالعه منرا اذا اشتی طرب و در فک
باده محبت لقصان هوش بود امروزانه فرودن دهنش مسلم است عشق خلف حلا
شرف شرافت مصدر صد از محقق است محبت است معدن معدن است براده
ازاده عباس منزله است زاده الله تعالی شرفا و مرا که یک از دیرینه بندهکان ان
استانم از غم جو حصف باده پاشه زمان شاهانه چنان حاقان قنصر غلام
خویشید جام سینه آفتاب جو افنا به سببه اش جو ملک سیرت فلک سیر شندی
بصیرت هر غم نه نشین مصر در رکاب خورشید حاکم چنان برش دیر بر قنبر
زهره اش خاد صبح و جوش به نیت و جوش به نیت خشن عفو انگر قدرش

نیز

مهر مهر دستش زلفش بقیض سرقتن با پیرد از دست رفکان و کسکه
از با افتادگان مسؤل عطایش مسؤل مأمول سخایش امال قضا و کسکه
خرا داد از امرش حکام قضا از پند عزم او شتاب فلک از شرم راز و حجاب
شرب جوش دریا سبزه از کج جایش کرم حیا در بار جوش لصاب کرم در بار
حکمش رقاب هم فلم خشن صرصر صرصر عفوشت اندک بدیرت بهار عطایش
سکار صید سخایش دهن ز کفایت ابر خضایش کمر بر نیت آب مثالی شرب
ماوک برش پیوسته در تن اعدا صد نشین پایه قدرش لصدده بر سرده صدر
ستون سنان حاکمانش فو کاه جهانان استوار داشته و پیکسول خشن
ستبرین چشم خنده و ناله شده حدت تیغش بکمر کو پیوند مهر عاتقان ارد بران
تواند برید جذب کندش چه انکه راهد انرا جلقه رندان تواند کشید تیغش بران
از ان است که قرارش در کف در پات برش در انهاب از کج پیوسته در دل
اعدا آفتاب بر فلک آگون عکسی از خیزش چه انکه در اب عکس آفتاب جوهر آید
شیرش پستان که در آینه عکس امواج آب در معرض رزم ساز بر عارض سیه
شش آفتاب طلعت امروز و در ملکانه تر کتا ز سریر دل خیره دیوزن تیرش شهاب
از تیر نور بر کرد آورد کاه کرد تو مشن تیر کردن تیرش تیر و در تیرش

سعدی گشت برقه صحاب الیکه بکلام اهنر زنده باد و عفتش از فلک ملک دیش
بکثر شد تر ملک و ملک را غرقه موجده فاس خرد و در التهاب غله قهرش از کثر
سحاب رحمت ایا بر پیش چشم نرزد از نمک تسک سرتا سر این بجز خضر که اخی
مزاج سطرش از امواج ارکان چهار گانه کرم و قش و غنیم و طوط حاصل
الطاف بقدر معتدل حقیر بعدل تحقیقش باطله کفی از بحر کفش در که عرض ایا در دهر
الکاف مشلت ایا در فقر عالم امکان و غیر از شرح کرمش میر که با رزق بخیر حاجت
عقل از آن عبور خوان از باران افشاش در گشت امک پسرکان سیزه سؤل رو
فقرت عفت قبولش در ادراستول برق اشا عرض اظهار منتظران حوید لاله باغ کرمش
چای دایع اظهار سر و کوشش از بار در دل احوار از اثر عدلش جهان جان شده
که از تابش ماه قصب است بر نیند غرضش در زمانه ملی آن بود که نهاده پسرش
نه پسر بر یکد و در آن که ماه قصب بر آورده و سر و ماه بر آورده در میان فکرش
از حیرت ابهام به بیات فدا طم غم نشین جهان غایده که چنان در خلقت رحم سرکش
ابهام بلب دارد و در در هر دور محکمش ظلم بی غمان غریب را مانده که جو رحمت
تندیده از دوست و محبت با رحمت بهیچ خانه نکند از کوه کفش صده که بحر
در میان دور و دور طبعش بحر که کوه تا در میان که از کوه کوه هر روز و سحر

و غنیم

عواصم حجاب نیز از بحر طبعش غنیمتا و در به طبعش مایه دیگر معانی مدح و تحسین
فخر و شرف آن بعد نظم در نیامده بحد کفش باشد که شرف سینه کرم از بحر
طبعش نیزین کار طلاع ملاحظ است صلیب کلام الهام نظاش رسا حجاب
حنیه غنیمت صفاحت لیش با به با آید سر کران است مدتش را به با به به به
اسما از اگر حرکت بر قدر خویش بنظر ما قدر روز افزونش سسر توانستی کوشش
ایر افشش نرسید با خلق خلد نموش نیز بر جستی بچکلاه سرور کسی را با کلاه
همه سبب غبار از تاج خضر و دیگر بر اولاف بر سر نه استان قطره ایا است کلاه
استان قدرش بر نیز چکانه زمین مش غبار که فرشتان مابگاه حاشش از حجاب
آن رانده بر کنار رفت نه اند نسیم که از کفش قیاس و زده غم غنیمت دل دوستان کف
و هم خابین خاطر دشمنان آشفته دارد در صر که از غم می عفتش اید هم غبار طالع
از خاطر هوا خوانان بر در زده هم پیش دل مخالفان شعله و سار در موسم بهار کفش
بر کلاه کمر از عنایتش مشفاد در نه چکانه در بار خزان از صر قهرش مستغاری
ایر بر تو را بر ایش با تابش شمس نافه زنده خفاش حوادث و در این می الان
بافر اگر صورت شکی بر مقهور خویش در آید بهات غم دم فدا طوع زند اگر بر سر کلاه
عبادت عبادت مادی و خلیان نظر نماید و کفش استان از غنیمت کفش اید

ملائکه که در بستان بخت ازان حیات خضر یافته نعلی پا حجام نهادن بر من
 که در پیش آن عقد خواندند همچون صف بند نوزده هوشمند ششاهه از انسان آسمانی
 قدر کی رفو که هر یک بخت خوشتر از این نژاده نرسیده است بد ملک بکام دلیوار شو که زینهار
 از بخت جانش ندرده بر نام آسمان بر نور هزاران خود را سپاراید که پسند خدایان و بانش
 در نیش نکرند هر صبح رضوان پس جان ازان دارد که شایده حوران روزی بر فرزند
 حاجت بانش دیده از طرف جهان بگذرد مکر دیده اگر فرزند از رحمت بر پایه فقر جانش
 در صبح شام بر سر این سودا خرام روان است و یا بنیم بهار شمع از لطفش بنام رسیده که
 سراج ان از رخ باغ و رشخ بخلاف دوان است اگر لاله بگون بخت و نمانش نشسته
 در پی چشم و پرداخ از کجا است اگر پدید همچون بهوار بعد از رخ افانش برسته سر کلند و
 عروقت در ششم با خود در بدایع او سخن میرفت گفتیم بنیم بهار شمع از لطف او است گفت زینهار
 مکرند بیکر غنچه شکر است و سر و پا در مکر از زین باغ از انتر خلق او است داع بر دل لاله اگر
 و خاک سینه مکر از نیت گفتیم اگر قدرش از سپهر جرم روت گفت این بکوته نظر نیست
 گفتیم اگر دشت عقد خندان کوم سزا است گفت اینهمه با خود چیست گفتیم با خود انش خوانم
 ناست به چه باشد گفتیم از خدا جدا شدن اینم گفت اگر سرش نشاید جرم جرم جوی گوید و از دست
 جوشن که بر دستم آید آنکه به صفش در عهده زبان و بویان خود شکر از مصلحت نام نس

المعتمد

که نامش بر زبان آرم و هو سلطان بن سلطان بن سلطان و سلطان بن سلطان
بن الخانی ابوالفتح و العی سلطان فحشاه قاجا خلد الله مکه **در** ارجب سلطان
شیرین میر جو **و** زینب ابشر سلطان سلطان میرسد **ع**قر الله مدته بدمه الدوام و
مدد الادوار لکاس الملام کرد در سه هجری برسی دختر صهر خفان یا حیرت بر سر شمع
رزان مکه اثر و اگر خوش قدح افداح راح نمود عی الصبح شریف المبروج مداح
از کف صبا صبح جو پیش تابجا که بهوار باده نیریت لب در بر بکشد چش
ما بکمر که بر بختی خون رضان هم خنده اده خوش باده خمار خبا باده دشمن بکوش
و ساغر اردش امان دید که سحر از کف میفوش و طراز ای که در هر سر بر او و با هر فطرا
افقشانت و درین سور بر سر و راز نزدیک و دور مردم مولف و مخالف از احوال
شیراز و عراق تاجی زوش بور تا و راء اندر بلکه از هر ملک و شهر در جهان
نواز دستان ساز قانون شاطر اهد آستان آمدند دستور رفت که بهر برابری
یکی و دیگری با هو که است سر خوش کرد و یکیش خوش آیی عیش و سر و پیش اگر احیاناً
در آید راز خجسته و سی ده ملول و از خوش ناله و خوشی سنان عدول آرد و عطان بوفعل
طاعت بعضی بعبت رند انشی که از رند و اگر بخود الله رند عی است دل بر برگشتی
بسته خوشی برتر داید و رندین است است اردش بی از رند و کسانش برست

این طوطی را از طوطی سبز و در میانها باز ایستاده از جمیع جهت آن و خلق
 می پرستان کسی که از این خود پرست نکشت و از هر طرف را بدر دل پرست
 منی است داده از مرتب صاع میگفت **فهم** این عقده که عجب هیچ مرغی نیست **چو**
 بنیاده فرشتش بچرخه نفوذ شمس **چینه** که در دمان صحرای بکوش بختش
 داند و عقده که از زبان چنگ کشف بر لب دریا غار نهاده کفر ساغر داده لغو
 کون چون کوه خندان از جبال فروخت کانه عمارت و با شراب خونین از دیر
 عطفان ترشح است کانه دمه من عین مجور دشمنان کس چرخه یارم نور سید
 لغتیم پیوسته و دستان کوکب زده چون دشمنان دیرین و در پی یاد هم نشسته
 در هر کنار بر سر در کنار یار و دوستی در میان نگار بر عزم که پادشاه کار نکند
 در هر سر هر یک در دست بدست منی و دهن منی به منی استم جو که سر بکر بیان
 داشت پس از یک دوخته که برین قیاس بر عمار عوام و خواص بعیش و نشاط و سرور
 و است ط کشت باز از درگاه آسمان چاه که در حقیقت خویش شایع شریعت و
 طریقت مسلک طریقت است اندر شد تا میفروشان در میانها بسته و زاهدان بفرای
 بر در دکان خود فرو نشسته در درکنان معطبه نکته داند و ازین نکته
 غافل نماند که برین بایسته آگاه که بر خود در پیش داشت کجاست و وفای
 حکم

حکیمان روشن روی مانند اطوار ایشان است **تجرب** از این مصنف و حکیم است
 داد درین حقیقت نیز قطع نظر از مصالح ملک و فواید مملکت که بیان آن نه در حوز
 بندگان است و فایده شرع حاصل آید که هر که بر سر از شراب یا خمار دشت ازین
 و در سر با دشمنان با ده حقیق سر در دارد از آن غافل نخواهد بود **تجرب** است که
 کس عبادت و طور امانت و حرکات استقامت و قدرت بر معصیت باشد و هر که
 عبادت شریک و همکس نیست اگر چه ازین از منافع نه از پاسبان موسی حکم البهر ملک
 حکیم نام و سنگ و علامت را نام است بمقادیر تریا و شرک و شرک بلکه کسی که از حضرت
 خانی شرم نیارد و از مخلوق چند اندیشه دارد یکیش ابدیق کافر پس بر حکم پادشاه
 داد کرد و اثر مرتب شد اما که مکرر به از انکار را ابدان بودند از حجاب کفر و شرک
 رسته گشت که با حقیقت پادشاه و قدرت بر مظاهر اقدام بدان نمودند با ربان یقین
 عباد متقین پیوسته و با الهی هر که جوته اربانه نوشید مسلمان شد و هر که چشم از منی
 دور و زده پوشید لامل در ایران ناصهار مرید و غناه مدام بکام و کلام دوران است
 و بران ماه بکاشش باد و وجه اقبال و مرام در جام غم دور و غم خاطرش باد پیوسته
تقریف بر درش **فایز**
 ساخت فارس و سواد شیراز و نجف معور و ابرار کجاست و دیده و هر یک کشتی و طوطی است

بر خا دل پزیرا دهن خون کلزارها
نادر نادران دل کلین باور خوش در دین
هر شب بخوابی سحر پادشاه بودن منتظر
مغشوق کار افتاده مهر برده و لدا دانه
هم خطم جان را بر به هم سینه بر از ناز به
بر که در دهن زبیر که در دهن نادران کور که
شد مهر و کیش پیش یلی با بیک کیش پیش یلی
ان طرغ غافل و بدیدیش ان دیو و خندیش
با غرغش آسج از غومان کردن حذر
خند از دل پیوده که مهر تان کینه جو
نار امل کشته به جام همی کشته به
عینت و در دهر کی کلزار مجلسی
قانون حیات سازم مدح ملک آغاز کن
شاهنشاه عرش جهان خوش بخت و پادشاه
عبد الله از یک که ره یک دولت بر دین

در کل آرد خا را اس طرغ آب از دین
با چرخ کلر خوشین اکنون که آمد باورش
باور کند ازین ملک و خیر که آمد بر پیش
افکنده و افتاده مجروح کف بر خورش
هم کلر میان خا به این زلزلای بیکش
نقد از مهر صد یلی با دنده مشی زرش
پهلوان و خوشیش یلی عشق و دیو یک ان پیش
ان به سبب بختش ان بخش صلا آورش
چو صبر خندان بر پیچوم راندن از دین
بر کی نند آرد و چرخ مهره بنود از دین
درج غزل در سینه به نخته خوشتر کوهرش
لیدم نو از زلفش کوهرش ان جازیش
درج معانی از کن کوهرش ان نور دین
مغشقه کز نینان هرگز نیند آمدش
بنود عجب کسب نشه کوهرش ان شیر دین

ایر که

هم ایر کوهر به پند هم شمع کوهر دارنده
باغ قلعه ازین انچر کلستان بعد از دین
بر طرب بر پادشاه مجلسی است کند
ناخوده مر شود عجب خط شوق آتش لب
تا بر نم نه بر پادشاه محرق اندیشه
شاه ملایک جهان بر فرش عرش از دین
خورشید و خورشید ان کا حلق بکندش
ماه از کعب شرف تیر از پاش دفتر کعب
خورشید چرخ بر ام و جبر پس از دین
ملکش چو بحر و ندر ان عدل کشته روان
عزیزش چو غریز پر ز انور ملکانش کند
با کردی کز غم جو ناعید ما میون بود
معبود ما دناش معذور باد انکوش

هم خاک کوهر زارنده از طبع کوهر بر دین
انکوش حوز ملک کلستان رونی سینه از دین
ساق بعد طوبی انکوش از بهر کف کوهرش
کرد شوق پیدایش چرخ خورشید با شمع بیکش
جان ان سینه پادشاه ناخوده از دین
خوش نشسته عرش و ان دانه شفته از دین
که زرش ان که سرش ان کف از دین
ناخیده با مهر مار و دانه پادشاه بر دین
کیوان ان شد به پادشاه دین
کر غم در دین و دین و حکم با شمع دین
مغشاقش از نصرت کز و زلفش بر دین
زاقبت روز خزون بود هر روز دین
مرد و با دناش معذور باد انکوش

قصیده در مدح شرف پیغمبر صلی الله علیه و آله

چشم از روشنی که زبیر ملکش کوهر است
عشق از روشنی که زبیر ملکش کوهر است

چون تویت را که بنفشه بوی بر لب می
افتد سلطنت گوشت که غشائی و باز
با خود کفتم بگویند که این روشن ضمیر
کفایت کند گفت بنوادریا پس در
سورین در که جوهر کاروانانک دریا
بر فلک برآید اگر با عدل او بودی روا
در جهان را و معجزه بار او بفرمای
تا فرود رود و خورشید در فلک هر چه گما
شد که ما مشغول غایده چهره در بر آید

قصیده در تاریخ بنار عمارت سلطانیه

جانب مغرب شبان را برآمد بکرست
مانده برره فوج برادران که گمان
پیر بر بکلی که اراد زردوشی او
این ملک را پادشاه است این فلک را
کاروان آرزو بانگ صریحش برآید
استیلا کفر است استیلا حق است
جاده او را کفر است جاده دیکر است
زنگ پرداز سوادش بر سطح غیر است
زانکه مرآت جهان را بخت او صیقل است

آسمان دیکر است این بر فراز آسمان
خاک جنت نشان است آب او کوثر
ساکنان عرش بکان قریش است
لا اله الا الله و الله اعلم
روقت بخیر و روزگار سپرده در
امکانش

امکانش

اسماء افشای گشته باین زور و شتاب
آسمان را بغیر افشای به زوال
آن پیر بکرست آن افشای موهبت
توید روش به شتاب حشرش عتاب
زان ملک شد در جوار زمین فلک در ضلالت
نسبت به روز و شب نیست نور
ریش بشیر که خفته در یک خوابگاه
کریمان و ظلمات آمد بچگونگی جانفزا
گشتی جوشی رسید تا بر کنار از بحر طبع
که مانند خفیم از فقه او امداد خفیم
خبر بکلیش جوش را که گشت نه این بنوعیب
شد بگویم زدم روش این چرخ منزل که باد
سودت بر این ترمی از پله آسمان
گشت بر این بنا از معماران که یاد
باین طراز به تاریخ بنایش عفت کف

افشای پادشاه را که بنفشه بوی
پادشاه هر چه بنفشه بوی
به نشان افشای حشر و حشر
جوشش جوش بوی طبعش روشن
ابر در دیده او بجز از این افشای
الفت را که جوش افشای
نفرش با سرخ افشای او در یک شب
آب تیغش جان کند از جبهه ظلمت
دشت او را خدا و غم او را باد
منع افشای که تواند بر نیاید از پیریا
چون کند گوهر خورشید بر در صوفی
چون بهار دوش سپیده از غم افشای
چون بنا شوکتش محفوظ از افشای
تا به جوش افشای از خود در افشای
در جوش بیک جهان و در جوش افشای

مثنوی در وصف عارفی که سلطانیه که بر حضرت عیسی

شهرنش و ابرو و بادل ابر کف
جهانجو و عالمی شده دین پیر
عالم حصار مستجاب از کرم
لباس بهار و فرخ بفتاب
که با رویان جلای آفتاب
درین عرصه دلکش دلربا
بنده برده ز ذوقه فرگاه او
درین شوق چندین سود و مانده
چو در اندر ابر و شیب دیوکت
بغشاد ازین و در این شورش
ز حکم دی این فقر هر پسته
چنان اندرین فقر افکنده نور
ملک چهره پوشند از شرم او
زین کشت آرا مظهر حقین
ابر طبع او چه لهر چه خرف
جهان در یکی غم بکنود لب
که دارد از او بسته با پرستم
سرور و انشاه شهرت
با این ره هم آنگاه که جنگ
که آرد بین جان شمیم صبا
چهارم فلک حوله جاده او
از انجا رنک سحر و روی اند
ملک از فلک خواند از ابراک
برین ندر که سپود منز لکهنش
چو فقر فلک با پای آهسته
که در صحن کرم فروزنده
فلک با کون و قوت را درم او
فلک کشت آرد و هر سرزمین

در دج

مثنوی در وصف پیوست سکنی

دروغ پیوست سکنی
هر عقد از آن عقدی
دیده باد آن سال فرخنده

نقل قصیده که در جیب هر شرف در قیام میر معز گفته شد

ز نیا ترین اشیا فرخ ترین انیا
از غنایا ندر است از و قنایا سحر که
از نعمت ما شتاب از اربابا شراب است
از سکند دل دوست از عیشها غم او است
از زینها است هنر از طبعها است عین
از اولیا است حیدر از و صفا است کوثر
از دنیا محمد از شهر ما مدینه
از کجاست است اندل از ابر ما است کف
از هر چه هست پیدا از هر چه هست پنهان
از فضلها بهار است از و نعمت است ان
از انجم آفتاب است از ابرها است انیس
از نغمات ابرو است از و شبنم است شکران
از غنویا است دیده از و طبعها است حلا
از شجاعت طبع است از و شجاعت است فوا
از حسن و لا شیشه از و سکنا است ان
از و صفا است آن سال از و نعمت است ان

در تهنیت و در قیام عیسی

یارب این قصر است از خشت و گچ از آینه
باین کل از است عجب عجب بدید از آینه

بنفکون دریاچه پس کز نیرنگان
 خفت این عکس فلک پندار این گمان
 ویکه بنیر بر فرازش بنیت خرم و خندان
 قصر در کلهزار و اندر قصر کلهزار در
 کلبنش را آتش و بنه اش را منقش
 شد بدست پیرده سر بر کرده از هر پرده
 در کنار میکشید در هر کنار
 میکشید ریش نهاده او ده از رخ خفا
 شهر بار الحامی را را یک ز بر جوی تو
 خیز و غم باغ کنی که اندر قوا کین
 بلکه اندر شاهزاده اظهار شهرت
 کلهزار تا بوسه برده با کوه زخوف
 ابر از بهر شادمانی کوه کوه
 کوه یارب بنشیند بر فراز قصر دمن
 افتاب است ویکه بر کوه خیمه بدید آمده

افتاب

افتاب یک است
 آسمان چون نقطه اندر خط پرکار

آسمان یک است افتاب یک است
 شاد و بنشیند کاین زمان یک است
 هر یکا شهر و هر یکا شهرت یک است
 چون خیزد از بعد خیز آمدن یک است
 چون استمیت ترانجا کوه عقده کوه
 همچو از ورمه از و در کعبه افتاده
 کلهزار از مرده فتح سپید آمده
 یا بغارت رفته از ورمه بنه آمده
 خنجر فروزه کوفتی بیکه خنجر آمده
 حاش الله این کلهزار یک کلهزار آمده

در بنیت عید باغ و معانی غوار حیدر صوفی سلطان

با دوز و زریک از کوه چنان میرسد
 با زعفران جاد و مضم سلطان
 بنه تا آرد خبر از کلهزار بهر در چرخ
 ریش کوه چرخ از کلهزار کوه چرخ
 بلکه با کلهزار بروی لاله ریش
 کلهزار از کلهزار معریت کلهزار
 در کلهزار با این اشک از غنای
 کلهزار برتن برتن کلهزار چنان میرسد
 از بهر از این لبان شتاب میرسد
 چون شتابان یک از شبنم خورشید میرسد
 صد هزار طعن از طعن لبان میرسد
 آب جود طعن جاد کلهزار میرسد
 در کلهزار از کلهزار کلهزار
 کلهزار کلهزار کلهزار کلهزار

عشق را از تصرف این که در ملک و جو
سرو تا مانده چشم من با ملک و ملک
چشم ز کشته سفید از خطا و مقصد می
کلیت بدید و بر آن آمده آن لکان
بسی کم ای بلبلان لایک بشو ملک
اول فکر اینکه افزاید بدردم در دما
زخم کار بارت است ای دلم از زخم دگر
گفتم از زین کلستان بگریه و بدیدین
گفتی در درازان کی شد گفت
آمد و در کلستان دیدم خط عارض
گفتم اینک روز نوروز و جلوس شهر
روز نوروز است امروز چه روز نوروزی
چه عید و هر کسی را بهره از بخت
پادشاهان و شاهی که پادشاهان
از حبس بگریه و زاری و زاری
منش بر چرخ از و چند آنکه در پیر

حکم اوام بر نبات و هم ببول میرسد
در چرخ آن سر و قد اینک کلان میرسد
کوه آگاه است کی چشم فغان میرسد
باز خورشید کلان و کلان میرسد
ای دل فغان کن که باز آن فغان میرسد
من باین خوش کرده ام فغان که در آن میرسد
در دکان عشق است افندی و در دکان میرسد
تا چه سان دهر بدرد در دکان میرسد
کام عاقلی بر از زبان با مان میرسد
کلستان دیگر از زین و زبان میرسد
کر رسد صدق و در روز برین میرسد
در جهان که نه از بخت بر آن میرسد
خویشا که تو نصیب جمیع حومان میرسد
پادشاهان از بخت بهتر بگویند میرسد
وزنبت تا بمر سلطان سلطان میرسد
خوش و خوش از و چند آنکه در پیر

منشی بر چرخ

منش بر چرخ از و چند آنکه در پیر
سهر بار ای که از بخت رسد بدردم بند
تا بدید آمد و خوش ز منتراج چار طبع
بر خلاف عهد و در آن شکر کاند عهد او
روز بچی که خوش باز و غوغا در آن
از غبار ستان در لغت بیع و ستان
با طرا آمد ملا نزد حکیم از بس می
باز مانده از بخت رجحان و دین
تیر از آن در شب آمد که کوه عاقل
تبع اگر معشوق آمد از چه غم که بر چرخ
تیره بخت از بخت نه لباس منشی
خوش بر آن بر سهند دیو بکلر باد پای
از بخت بر زین پیدا از و کلاه حاتم
کریم از بخت بیکه از خود و مشاع
از بخت از بخت بیکه از و کلاه حاتم

منش بر چرخ از و چند آنکه در پیر
انچه در کلان کلان از بخت آن میرسد
خویشا بر بخت چرخ از و کلاه حاتم
خویشا بر و کلاه حاتم از و کلاه حاتم
سکندر از بخت بخت حشر بر آن میرسد
روز بخت شب چرخ از و کلاه حاتم
بر بخت از بخت حاتم از و کلاه حاتم
از و کلاه حاتم از و کلاه حاتم
بر بخت از بخت حاتم از و کلاه حاتم
در بخت از بخت حاتم از و کلاه حاتم
کریم از بخت بیکه از و کلاه حاتم
بهدید نصرت امر کوید سلطان میرسد
از بخت بر بخت حاتم از و کلاه حاتم
تا بخت و بخت حاتم از و کلاه حاتم
منش بر چرخ از و چند آنکه در پیر

مشتربین مر با پیش کیوان در
گفت کیوان چشم نه آن سرخ خفا جوهره
گفت با بعد از دانه ماه مهر
مشتربین کیوان تیر مانتی بجای
هم شبان شب و هم شمع چون کیم

ماه را بارزهره دیدار زهره
مانده در ستر بره نشان و خندان
گفت آنرا ستر بار سلطان سیر
گرفت پیران حشر او را بدیوان
زانکه در دشتی سخن برتر ز ملک میر

در هیئت عید سعید و حبوس عیادت ساجده گلستان

بر لاله زار آمد میگرد از ابر مشکفام
صبح است و بنم عید و در وسط بنند
گلزار را طراوت و ایام را نشاط
باشد حلال توبه باشد اگر زجی
باید خوش سحر اگر کسی خود بهج
از ظرف خوب میگذرد یا سر و قد
از فیض باد و لطف هوا و دانه زید
جذب صبا بکوش برساند صد آواز
اجازت بستان چنان که بستان

خوشت زار لاله مایه و هنر زلاله
دولت مدد و محبت سعید و نهنگام
افلاک سجده و افاق انعام
باشد عیلام مایه شب اگر کیم
ماید خرید مایه اگر کسی دهد بوم
مایداده اعتدال هوا سرور غلام
نقش اگر بر آب بکارند و نهنگام
بگذرد از بر رخ در خیز کام
لا حجام را بوم توان داد انعام

گلزار ابر

گلزار و ابر کون معشوق و معنند
دو سیرگان باغ ملک اند از این
کار است باد گلشن و گستر دیرین
بر خاست سرو سپید و فرو برد سر بریر
بغیم نگاه حضور شهین است
ان بوستان ملکوت آن آسمان
حقان در محقق شاه کز ازل
ارزیا و جو تو حجام را انعام

گلستان تا بکشد در کوه و در شام
لایم و زهره رفته گلستان مقام
آورد ز لاله مایه و پر کرد لاله جام
بکشد دیده نرگس و بر بست غلام
شمار را که لاله رکوع است و که قیام
خورشید سایه حسن و جمید حشام
خوش رهایی گفت و خوش قریب هم
اچام در سجود و جو تو صبح و شام

افاق را ز باس تو گیرند حساب
سود از تو بر د عالم و کج تو باین
در خشت توفه بهند و رخ بیک
از عدل و فضل و رف و طوبی
ملک مزاج دید ز خدا معتدل
از در اعتدال حقیقی وجود
بکلام حجاج توان دید تو

ارزاق را ز جو تو یابند خاص و عام
افاق شد مسخ و تیغ تو در نیام
و ر سطوت تو داده بمرت فلک پیام
ارکان دولت که مصون باد از زندهام
بنوع عجب پذیرد اگر تا بد قوام
و حجت امین است ز هیچ انعام
که جویم آتش توان دید در طلام

ابر کف بر خنجر و آنکه بخار از
 اسفند ختم تو از خضر سپهر
 بر بخت نودت که باید پیاسی
 سیرینا و در دگر آیت زان که
 هر چه بر چرخ باد ترا و ف جاپر
 احکام آفرینش و امر اشتاب
 شوق تو در روام و فخر تو در جو
 در بدایت حمد که هنوز شرف انعام نیافته بود و اما به اصفه
 بنقصیر مورد سخط قهر مانده شده بودند این قصیده را بعضی ساینده
 در صله آن عفو بایم اصفهانیان بعلاده بخیر از تومان انعام مقرر شد
 سوطه ان خوش را از اصفهان آورده ام
 مایه که اردار الحوادت مبارک صلت لبتم
 مایه که کوه از بلبل زاهدان بجا برده ام
 رست کویم در شمع یکجند در درخ مقام
 حبش از قهر شده اردو رخ خود نمود
 مایه که از طخم طمان کمرستان آورده ام
 رخسار حجاب در آستان قلعه
 نیم جان بر بلبل در پیرنگ آورده ام
 این را که جاد بخت جاد و انعام
 نه بخت این شمع صفا آورده ام
 قهرش بر

قدرت است آنچه اورانام دوزخ کرده ام
 بنام کون مرتبت قویا نه ام که من
 شمع خضر فخرش بر زبانم گویند
 خوش دیدم صرخ را بکلف با سبک کان
 کلفت کیوان قدح بالا ترا اندر آنکه من
 منتر کلفت رسیده انچه اندر قهر نه است
 کلفت مرغی این صانع کاند رسیده است
 مهر کلفت زده در سینه را بشی شدم
 زهره کلفت دوم اندر زبانش از خنجر که ان
 کلفت مایه که صبر کاهی ملامت کاه بدر
 نیم برزم او گفتم که سحر کاه هر دوش
 به عطارد گفتم از غلگش نذر شمع کف
 کلفت عنبر فلفله الفخری لایک من
 مایه که از فخر ملک باغ بر آمد که کرده
 کلفت حق کور ابر در مطهر است خوش

لطف شاه است آنچه در خنجر و آنکه
 از شمعین نازبان اندر زبان آورده ام
 مایه که در آفریده آنکه زبان آورده ام
 خوشی را در سینه ان آستان قلعه
 روز و شب خنده را بر آن در کمال
 و شمعین شانه و اسفند من از آورده ام
 ماه از اهر شب ضیاء از فخری ان آورده ام
 چند روز زینت بد در آستان آورده ام
 خلق را تا چند زینت در کمان آورده ام
 خوشی را که هر حسن که در خنجر ان آورده ام
 پس چرا در خوشی بر زبان آورده ام
 ز اثر اجر و عین صفت ان انعام
 مایه که گویند این آورده ان انعام
 از فرزند کمان کور مایه که آورده ام

در دشت کوهان اگر در غم خوش
 با کلاه سبز و زلف کوبیده کلاه
 با بوم زلفش رنگ آفتاب جو
 جیح بر هر دو عقد آورد اگر ستارگان
 آسمان را هر طرف خط اگر از انجم است
 از انجم سرکش زاننده اگر کوشان
 حشره اگر بر سر بود از این دردم
 بند کمان را قاصد شد بنوادم خوش
 با کوب پادشاهم شده مور صفوان
 حشره از این آمد از او خوش کرده
 ابراز از است عوفه کشتان صفوان
 لطفش خوش نشاند صفوان کاه
 اگر چه از این صفوان از آب بخند
 جرمها بر پشت عوفه بر شمار
 کاهها از این بخت تو کویش

افسانه

آفتاب دولت اول قزوین کرده ام
 تا به دوران تو هر کس باز دارند قدر خوش
 دولت را با این بودند لطف داده ام
 در زمان با خطابت از قضا که شد یار
 دولت را که در دروغ خوان فکنده ام
 دشت را که در مردم خون بفر کرده ام
 چشم از بخت کس عیب کمبود زانکه من
 به چشم نظر که گوید اوزار را افشای

مختصات عید های یون

پس چو ملک صبح از چشم روشن
 این شکفتن مهر آفتاب آورده ام
 مدنت را با نیت سر کمان آورده ام
 بوی بختی بدو را عیان آورده ام
 عیش را به پیش رخسار آورده ام
 حشره این را به چو بر سر آورده ام
 هم مکر را فایده هم شکست آورده ام
 این قصیده از کلام این آورده ام

پیش که آسمان دهد زب سریر خاوری
 بر آتش مشعلی مرغ سحر نشیند خاوری
 از در سر خاوری دیده بسته هر در
 با که ز لب سروش ادم سخن بگویش
 بر چو فلک بر ز صور حمله دهد و راهبر
 درین خانه داس من کا و کمر خوش من

حشره و نرف با پند سر بر بخت کوهری
 تا زنجی زو صفوان با که تبار و دری
 حشم کتودم و نمود اب بچشم خدای
 ای که نشسته خوش از به بغفلت اندری
 بر رقم مقدس بر قلم مصور سر
 بر در بر آبی من کا و کمر خوش من

در سبقت از او	آتش چرخ و کوهستان است	هم بر سر سواد آفتاب است
هم در چاه پرتیان است	برتر ز سپهر پادشاه	خوشتر از سپهر پادشاه
صد گز که دور بر سر است	هر آنکه فلک نهاد است	ارکان چهار گونه در است
خاک و کرم و عدل و داد	ما روش گلستان دهد است	چرخ نیست نهشته جواد است
هم که در جهان به سب است	هم شاه در کرم کی دین	مادر زینت گلستان
عدلی از پادشاه	بنیاد زمان بر آب است	اختر جهان در از باد است
روز از اثر بهار هر روز	چون دین نه در سب است	امروز بر هر کار
آن چیست که ناقص نهاد است	یا قدر شبیه به بخت است	بخت عدو به نهاده است
ما زینت بستان را بر است	ما روش گلستان ز باد است	خرم ملکش چو گلستان
خاصیت نه در شریک است	آتش زخم از خدای است	ادور هموم رشتاب است
دور آن طار در رنگ است	دین کرم و سی در آتش	پیرستم و سبزه لعل است
از تار طرب بدر که شاه	بر کردن صبح با بهنگ است	در کلام خیال و مولف
تا نه در خیال شریک است	هم نه در طرب و ترن است	هم نه در طرب و ترن

از او

از شمشیر ره تو عرش و الا	عرش از تو بفرش کارا	نه و از جبر و نه ممکن آمد
در دهر ترا نظر و است	قشقه بعد و سرت افروخته	آفتاب بر سر تو است
این همچو کواکب و خفاش	آن همچو ضیاء مهر و با	ارزوم بهرم چون غلامی
در سایه جبر استمان سا	در دین کشته و نصرت	سرباز کینه فرق اعدا
شاه دار نور و ان ملک و ملت	خرم ز تو جان دین و دنیا	کرمانه کو شریک است
در عهد معدن او دریا	کریمت نه می آید و دین	ور ملک کند سر و دریا
در مجلس بهرم و عرصه نرم	بستان و بهر به بند و دور	مهر و بخور بکلام
چو کوز خدایه اجدادید	از سرنگ جد انگر تو خد	ای سایه آفتاب کف است
در سایه را سرت و خورشید	آورد ز نوجوان دگر	جاده نوجوان چو مختصر دیر
در دراز زمین در کمال میباید	وز فکر متین آن مقام	خود و کرم من عرش ارکان
عیش و طرب بقا موانید	هر قطره آن نظر دریا	هر ذره آن عید خورشید
هر نفس آن بی باق و ترون	هر نفس آن بی جوشید	بر کس جهان در آن کس
هرگز نه از خویش تو میاید	از سر و نو فیه کاه قهر	باز تو عتضا تا ناید

خود بران که دل برضا نخواست
هر دل که برضا نخواست خود را بخواه
کار از حضرت که امر باد از نشاط
پوسته فرمش ز صبا و صحرای خواجه

در پرده تصویر شکارگاه مایون لکارتش فیث

زهر قاتل جان پرور که آرد
تین جان کرچه جان در تن ندارد
که در پرده پنهان سرده دارا
عجب نبود مناسبت کرچه گشت
بقایا همه بر سرش جوان گشت
طراز هنر و آرایش گشت
مناسبت آفتاب رسنه او
رعاش با برکت کوهی
خفا از خون مناسبت گشت
سرگرم لک کوب سمنش
خون زایه پرواز گشت
هوان به شمع صورت باز گشت
مناسبت صید گاه کالیوش
صاحب جان فزاد و در غلغله
چشم خورشید و سیمون و فیروز
نیمش همچو باد و ناله
کران پر لاله را غرغری گشت
شیر لاله از غرغری نبرد
پیش از آن شو لک لک

سهند با غلغان

سهند با غلغان صید جوان
درین کج که کشته بویان
چگونگی من با پنی که منی
بر بوش چاکر کشته بویان
سهند چون بر لک لک بر سرش
بر آن پیشی لک لک غیر غرغری
غبار با قدر در لک و تارش
سنا در غرغری جانهاشته
کمان سخن چون سلک عطایش
بر آن تیری چو رار با خطایش
کمان از تن قهر آب داده
قدوم شاه را غرغری گشت
چنان لبه خود را بر کشته
که کین یکسی از صید بندش
از کینش حیرت تیر در گشت
از پایش کرد در کینش
بجز بر دیده که دید غرغری گشت
که از تیر و سان آف خطا
از کینش بر تیری خطا گشت
چنان ناهست از کینش
سرگردان فراغ جویش
بر آرد صورت هر وقت کرده
بر در طایر بر شوق آید
خود در قیافه جویش
رانه نایر و کرم باورش

در کینش صید بیغ غرغری

فاح الصبا للاح الزهر	صاح الحمام على الشجر	يا صاح جديا ابراهيم
جاد لي ثم يا مطهر	هز الغصون من الصبا	والورد سيد ويسر
ام وجه ذر دل خفي	صبا وجينا قد طهر	ام رجة الملك لمعظم
عنه اعطاء عن الدر	كاس وفيه مدته	صفراء سر بها البصر
ام عريض بالمني	في صدق طرف ذر جور	ام عكس وجه قد بدى
في النور ظرفا شطر	ام عين حور ناي	اسود اصبغ في اسر
ام طرف مجور دن	باليتة برنو با لطر	ريم حواظره رعته
الريح في فني خضر	ام نرجسي في روضه	خضراء بالكرنا لطر
شخصت نواظر من قلاه	اذا رده وقد حمر	رسل الرماضي بها شفاي
الورد ونشر الازهر	ورد احيا الرماضي	عن الريح وما الجنبه
ان الحوادث اذبت	والنهر عاقبة الكدر	يا فلما عذبت صبا
في هواك ولم صبر	طفله طرف من	الدل واسحر مستمر
الف وبتطع حوله	وجه كبر او سفر	فلما غاب سحابه
الاعجاز دلفش الفجر	وجه بدار شعوم	ليدو ليدنه اسفر
هذا كالم صدك ام	حج لظلام لمعسكر	ام شاء شدة انقرب

حسبكم

جانبه وله لطف	والخزم قات اراقدر	مع العداة ملا تدر
والعلم خاطبة بان	الصفحة شيمه من قدر	مترقو مثلث
ما بين عدا وشهر	اصرفت في ممر الهوى	واصب من غير لبط
وثلث سمعرا عذرت	الاسواك من البصر	وليله من صفاء ان
عذل البعد دل وان عذر	وهواك قات بلا	نيل الصورم واسر
فلان حبك في الوري	بغض الملك لمقدر	شمس الصخر في القدر
فلك العاكس ملك البصر	مختص شاه الذي	هو ابن جد ابو ظفر
غلب اسماء بقدره	واذا فضا قلب لهدر	يا من قصت مدحجه
قف وحشر كل الحذر	كم ريم فيه وكم وكم	عطر الحجر بطر الكدر
ما زال ان خطر المورود	في شرايعها لخطر	شأن كينك والمني
يا قلب ويك كم نفر	ابن الظلام من البصيا	ابن بعث من اسر
هذا مقامك ذاك	خز ما يك ثم ذر	غش الضحى وبها بها مدح الهباء وما به

هيت عيد بايون

ديش هينش نيك كون كونا پيرام او	تاكي رعبدار كلام اوزنكا كلام او
شاه نيك غش حرة نيم كونا كونا	تندر فني جاقير غش اوزنكا كلام او

درج ثالث در کتاب

در محاطات و غایت و احکام علی حشر و شاهر و...

بار خدا را گری کرد کار را...

زهر خداوند تو را که ناتوان بنده را رتب کثیر خدا داده و بکار خویش
فرمانده را قدرت و توان را در این طاعت اطاعت آوردی
و این حد هر گونه نعم می کرد در زهر خجالت که شربستان طاعت
سر نمودم و از کرم روز افزون استام مطاع سلاطین است و برتر شرف
عبادت هم نفی و در زینت اگر بر سر و دران زمان چهره و حتی
مالکان الایقوت و اگر باز و برتر و هم قوت لاجول و لا قوت الایک
الحکوک عیشم را سعادست در و در کوکبه حیلیم لغز نهاد کف انعام بر
باز در و در مقام بر دشمنان در از در زمانه زمانه و در عزم بر نفسی
باید بر کشیدم و **فرد** نه هرگز بر دلم در درین بر فاطمه اگر در **در** حیات بر حله آوردی
الحکم ایچا آرا **در** در شرف را سپاس شایسته و سپاس را قیاس سعادته که در بند
حضرت بقدم تقرب پیوم و نه عبادت که بر آن حشود حیلیم چوم بد و ترکی از
دو شایسته بر جعفر از دشمنان دولت الهام قدرت عفو آوردم و ثواب این

صحیح و زیاده و صفی اعلم و کردم و درین صفی را برای محبت نامشتم

از جانب ایوان برزف بلی بخود خواند کار روم نوشته شده

الحمد لله انذر حیدر المحبة معفا لا یوب عوفانه و اکثر له مصاحبا
للمحبة القیة اول سپاس و نیاز لاسی کم جان و سان موافقی و حوس
در کان متابعتی و طاهرش رکت قول و طر معاضد ایاد کار عشق و
رشته سیغه ادوار لید و بنار دمنقعه و مرتبط اولابولغا را اول نوع قبله شکیلا
سر اوار و رکت بدت ظهور دین حوایس حقیقه و جویین ایوب معضاج محبت ایچا
و ب طیب طاهر دین از دواج عناصر و افلاک و انجرام آب خاک و ارتباط انوار
و کلام و خلط ارواح و جام و انزیرش مورد و طبع و پیوند خناس و انواع ایلا
و حسن تقویم رتب نظام نظام ایلان پریشانی بیری لیغ وادی سی نیلک
از غولار را کجوان سید انار و در سر را ایلا قیوب انجاد انجمن کتب اوقا
الغیبه صحف هزاره و کتب سرائر پیرلا نوید مننه المبداء و ولیه المعاد پررب وضع الکتاب
و حرم الشیخ و الصلوة عا خیر الانیاء و المرسلین و الله و حبه لطیفی الهامین سلام الله
علیهم جمیعین محمد حمید و دعو و سلیم احمد محمودین صوکره هدایا در دعای مصداق الهوا
که طاهر افلاک مرا احلنا سوت دین قفا و ملکوت ایلان حکما حکما نزل رستی بتغه

بیت کایار و طرافت خاتم ی صفار و لادین صفا جفا جوهریان اوراق اداس ملک
چلیک کار لار خلاف سپهر نیک خورشید جهان از آبی شرافت برونیک کوه هر یک
ساحت هوای نیک یا غار غار غامی لبات فرای نیک جاقیلغان حار و
دوده ستوده عثمان نیک فروزنده سراج تارک مبارک قیصر نیک در لای
دوخته عادل بادل ابرکف در بادل معظم الطمان معجم الخوه قانی
ماهران سلام و اسلمین مؤید الدین و الدین خاقان ابرین سلطان الجون نایب
وزیر القوم خادم الحرمین اشرافین سلطان اعزاز محمود بن سلطان عبد الحمید
لذات جهان مضمون و مقهورین و اعدا انجن کیم خدمت نایب سلطان مشهور
مملکت آرم ایچون لوحه صدق و داد کد زش رسم ای دین بوجیه طارش بذر
اولد کیم جهان و جهان بزدن و زمین و آسمان او غانه حکمت بالعمی صفا
و بزرگم نظام ایتلاف و استیام عهده سید امقره اولیش معدت وفاق و اتفاق
منجی شفاق دوز الا بهار الماعز و اعتدال در جرنیک ارتقا سرور و عهده
ای د و جمیع فایده اجماع اولی افکار الماعز و ارتقا معارج نیک عتلا دوی
اختلاف فضا و افراق سر بر قوام دین و دولت تفریق نیک دلایلی او لغات اتحاد
مآرب و اطراد مطالب منظم ملک دولت منشقی نیک و سالی بولغا رخصه طمان

از افکار

در افکار اتحاد و هیبت قدرت و جفا و داد و در کیم سالی عباد و اوراق
چلیک مایه سرور و روزه شوکت و حوزه ملک پیرایه سی و لحد ملک الابر بو
ازمه سعادت رزده ارباب بویکی دولت عطر دایم خضر و حش مرخص نیک حش
بقای سیراب بویون سحاب ملها غیر فیضین رنگ لایع بکر نیک بکر لاری
چش بویوم قدس انسانی شربین عطر الیغ موت نفی از لیب برید لخط
حش ایلان اول حضرتین بوجولت غه قوشلار کیم بوجندین اول جفته شکله
و سکان ساز اولد لار ایلی لار کتاب موت ایلان بوجندین اول جانب غه عتلا
بیر دو حه دین دغرد و حقه ابلاغ اوراق ایچون سرور اولد لار شیخ راده سید
عبدالوهاب فاضل افاضه مصحح نامه حجت نامه که هر سطر لاله عبارت بکیم امارتین
خاور لوان ملک ای د نیک واسطه اعهده سیدی و هر طری نفی از لیب
بش راتین مآنه اولغان راجین و داد نیک رابطه اعهده سیدی بکیم امارت
و هر دست هر سطر اولوب مضامین حجت تقیدین فاطموت دفایر میرزا حواطر
قرین قیلد مرط و لطف فی و رسیدین ضیمه میرزا ضایر بوج غه ربین ابتدا
و بود کیم هقان خانه سبیل را ایلان آینه شده اوراق اولوب مقام صفوت
ایضا زلالی سطور جو پاریه اروا و ر و تو ز لوع کوزیغه نامه کوز کوسید مطلع

تقریب سلطان و حاجت برسان است و سزاوارست که بدان چنانکه از اخبار احوال بگذرد
و در این میان که بجهت ناکارآمدی حاصل با نقش لیاقتی صورت بگیرد و از زوایا
از هر دو جانب سبک بکنند و البته الله او دود و حمار بر سرش این حد و بروقی مرام
ساعتی در میان بریزد و کام فلان فرستاده در حضرت بکشد و لایق فایده بقیع
باقدر شایسته و غیر مستوار و بر فرستادن هر یک در کار لیاقتی شوکتی با هر دو از این اتمام
کار سزاوار در بیوقت بکنند و نیز از جانب فلان طلب سلم و مواسات را وارد این
و کار که از این مار با او ملاقات و مقالات چند رفته بود جواب که بدو گفتیم همین بود
که ان برادر جدید در هر یک از امور ما کفایت بهر چه شان قبول دهند ما را رضایت
در هر چه رضا دهد از جانب ما محض بر هر چه آرد جنگ بجوئیم و هر چه شتاب جوید در کار ما
دل بر هوا است و مراد ما رضا او و تصدیق مقالات و جمله محبات را بشمارد و ما چو
لایق اعلام داشته که از این خطاب و جواب که ما کان نگاشته است محمل باد و در شش
پخته ما همین است و همیشه اندیشه ما چنین در سبک و بدر کار آن برادر نیکو سیر محبت و ما را
در این هم گوش **ایضا بنام بیرون پادشاه فراموش نوشته شده است** بنظر شما
شکر و منت خداوند بر آنکه شکرش نعمت است و اقرار بر شکرش خود شکر دیگر در پیکر آدمی
صفت روح نهاده و نوع را که در خلقت کجاست داده بود و از آن که از خلقتش کجاست

در این

و نور طور بر اطور او تو پیش این عهد خضر اگر با به عهدت پی دیده و کلام
طیبه را اگر بگویم در عهد بعد پس دست راست را خاتم از نقش محبت او در کف است
و خاتم بیوت را از عهد او مهر بر پشت و در عهد فراوان بر شان و نزدیکیان و خویشان
و بهر که در دعای که در صدف صدق و مفا بر ورده ضمیر بکلی نظری است و خورشید که در
محبت و در منطقه مهرش مشیر رسته نشان را بخشیم خدمت سزایار کنور کن جبهه ملک است
فغان ده فرمان را و عدل کار ظلم زد اطر از رخ و کاه زیور بخش و جبهه صیام بنم را چو
نابان را و اعظم را ما هشتاد و یک پادشاه مکرم حسرت و معظم خدمت اکرم امیر طو عظم ملک
محالک فخره و ایتالیا است روشش داد و جانش بر برادر بوده مکشوف را پیش باد
که از روزیکه ما بین این دو دولت دوران شد پیوند خلقت بسته و بنا خوار کلین یک
هم پیوسته است تاکنون بمیان جبهه فروز روز رفته که رفته دو تر در دست لغت
تا به نیند کشتن بکشد از ضرب آیه از هر جانب جواب محبت منظور است از هر طرف
طراف محبت مستنود بر روز و روز خبر و داد در از دیابت و کار عظمی کار کار
بکشد بر نقش مراد خصوصاً در بین او آن که عالمیاه یوسف اقا رفته آنحضرت سپهر
مجدد با طریق رحمت و بعد از در عهد با این حد و از اخبار احوال که نگاشته بود و از
این دست را آگاه و از غرض مهر ما بینا و کار که از آن آن در کاه و شمع الطاف آن فرود

بخش مصایح است و جاده صیقل افرازی انجمن محبت که در دله از هر دو جانب دقیقه
از هر دو جانب محبت و کماهی جزیه نیروی عهود یگانگی مسلوک کار که ازین دولت
ازین سو اگر بر الواع خیمه نقشی نه بندند صفیات خاطر با از آنجا نبه آتاه است و
چو از خوانان شوکت از آن سو اگر در بیان هم سخن رنند صدق زبانها ازین جا ترخان
کانه و ازین رو آینه اقبال و ستان پاک است و منطق آمال دشمنان سرچاک بریندا
و معتمد این دولت در آنحضرت شریک و بخشان سایر کف اند و بیخیا و فحشا
آنحضرت درین دولت ملک شان و اقبال مثال دریر و قوت در خدمت حضرتین
فلک لبط ثابت و مستقیم اند و در عین استقامت گاه راجع و گاه مستقیم

بیا از سلاطین و ملک نوشته شده است

اغانی هر کار سپاس خداوند کار کو نیم و ستایش شهریار بر جوییم که ملک پادشاه
و وقت هر دور و نزدیک همه را بدو نیاز نیست و از همه او نیاز در همه هستی جز او
سینت و در یگانگی او کشتی و در قود و افر بر پیچان و رهبران و رسولان و ره روزها
که بیت تعریف در ما معروف و شناخت باز نیست و کار ملک و ملت باز و از آن
پس کلاما دعا که در انفس هیچ برکت بدیده از باد بهار و غر شانه که از این چشمه
حضرت باز آید نه از کف پادشاه که رهبر و ستار انجمن همه را از شهریار فلک بنیم قضا غنم

قد رزم

قد رزم خدو مهر نه مجبور در دست خورشید و ماه طیش بر ام چش ناپید عیش
پناه عادل باذل در بادل دار از این چشم بر کرم بجز نیم بر این عظم کرم مخم که
حسرت دشمنانش چون بخت دوستان زیاده و امانت نیک خوارانش چون آحاب
دشمنان آماده با دساخته با شکار دوستانه مکشوف را رخصت آرا میداریم که
در کمال هر چه جبر و زور این دولت ابواب سعادت باز و سفیر تقدیر با

ایضا که الک

ایمان تدبیر این دو حضرت ابرار بود
لا استایش و سپاسی که در رشته تسلیم و توحید تالیف از کار حنانه و تعریف
ادوار ساز منفعت و شک آید و جوهر محمد و شانه که در یک تسبیح و تحمید است و
اطباق فلکی و نصیر اوقای و یک مؤلف و مرتبطش دیده او درین گاه کبریا و خدا
بنده نواز یگانه طایفه سازشنا و یگانه موهج کعبه و دیر موجود آقا و سیرت مقدس
که بخت قدرت چنانش از سواد اصداد صورت با همه تباین و دور حدیث حاجت
و کاد بناده که از آفرینش آتش و آب و اشراج باد و خاک خلقی لطیف و خیم بیکر نفیس
پناه صفت قوام پذیرد و از نفع و کفایت متخالفه و تقابل افعالات مترافه
ما چون الوجوه سبط الهیام کرد و متعلق نفس و بدن با غایت خلافت از اثر شکر
مسعود ملک و مقود فلک کرد و مدبر که از اثر حکمت پادشاهانش چنانچه در جمیع

والفائق اضداد آثار یک و شایع نزدیک هماده بیا عدد و هراق انداد این
انحصار خصوص و مراد داده آفرین عظیم آفتاب و ماه و روفی بخش این منتهی
و ظهور و درگاه ظهور در حالت جدا و در این و آن و بقاع و تقاطع مقام و مکان
بقا نشانه و تبارک سلطانه و در و در میان افلاک بر روان یک سر و
و خلفاء و اوصیاء که بتواتر ابلاغ و خبر و تواتر دکت و آثار کارگشای بوند
اول و آخر و تاریخ مسلک باطن و ظاهر و مخدو بط قدیم و جدید و مظهر فرقی
تقریب و بعد از تعلیم اهلوت جمیع مآلف الانداز و خلاف الاضداد و بعد از
و علم که از بسط خاک بجزر طایر افلاک بمنزل استیانت و موقوف اجابت
مشاهد و ادکار نشان که در ادوار انجمن سر و شش موقع نژاد و مورد قیاس
نشان پیشگاه حضور پادشاه و پناه ملک و گاه انجم سپاه خورشید است
پایه دوست نواز دشمن که در عدل اندوز ظلم سوز قائم سیف سلطنت
و در بر خیز ساعد کشور کنایه و ملک گیر نظام بخش مصالح جهان است
مالک خوف بر دوز جهان ملک سلطان معظم برادر مکرم امیر اطوار عظیم
ادام الله ملکه و اقام خلافت که در دیر سده س جفا سرستان فلک بر
طیبن ساطع و در بارینه مجله و لب آوین و جزا و ناقوس نواز شراب
مبارک

معابد کج و گاه و صوامع تحت و بخش در ادنی و نور حلال ارفاق داد و
بر آورده و در غان خوش الحان اقبالش در اوج هوای آفتاب با فاسی عیسوی ساز
خسته کمون ملک آرا که بخور عود و لعل و دستور قواعد مضار و ترجی اسرار و غنای
کجاست **ارباب اشراف اندیش به پادشاه ملکستان نوشته شده است** معبد ابراهیم
پس استیانتش بر در و کار با اینا ز حد و ندر پناز بنده نواز سپید ساز دیار ملک
الفائق آموز جانهار فرزند آفریننده که با همه جد و خلاف از آفرینش تیرگی شب
در و شمع روز صافی را جلوه بروز داده و در استخراج آب و خاک و از دوج
آبی و باد که اضداد صور اند با همه پهلای و در رفوت ترکیب حواس و قدر
ترتیب قیاس نهاده حکم که از ارسل انبیاء و اقیاه اوصیاء و تواتر صحف
و خبر و تواتر دکت و آثار با فراموش بشکان عهد است پیوند نکر بسته و اوراق
معرفت و شناخت ارشدکار آیت و تجدید دلالات بهم پیوسته است سحانه نقاشی
و تبارک سلطانه خشنده که در دعای که از بساط انجمن ملک و اسطه العقد مسلک اجابت
تواند بود و فروزنده خورشید که بار و شنان فلک منطبق فخر و سیم طر تواند کشود
نشان حضور و انجمن ظهور پادشاه و الا جبه کشور کنایه سربار عدل شعار ملک آرا
طراز فرنگ و اورنگ جبر چرخ طالع بهرام جنگ فلک شتاب زمین در ملک محمود

الحنفية وكلاء حضرت علي بن ابي طالب في عهد ابي عبد الله في حلبة الجبل
 وادريان قد ارتبطت سحر الخلافة في ظل سلطنة وشدت انوار الهدى
 في روح البشر كون في ظل انوار الله وبعلم انما وصلت مواكبنا الباهرة الى دار الخلافة العاقرة
 والنصف الاسود والغباب وتمدت الاطراف في القرب عرض على حضرتنا انه قد اراد ان يترشح
 ووقع دار السلام وسم الامر الى صاحب سيمان يا واستودعته اتمام ووصد الخبز منها الى حضرتنا
 وهر اقرب ساقه من سقر ملك الخلافة فاذا قد ابناء في محف الاثاق ثابته في ربه استحقاق
 الكبرية اطلاق رزقه الغنيمة الى عظيم امره وبعظم قدره وبعظيم مشافهة وتلقف مضاعفة واثارة
 مصداقية وازالة موارد ربه وبعثه جهانه وترمى في القبر امره بوجهه من لى
 الحفرة البهية الغنيمة توقع رفيع يوقع الحكم في صدور الناس وتزلف شريف عن الا
 لباس الاباس ليل يقر دار السلام في ابد السقام مفصوم الكاس ومثرب السلام على
 الخلافة مشهور الكاس في بعد علينا كفاية حياته وازاحة طمانه ورعائه احواله واهله
 في كل الامور من الدجور عليك بعد ما وصلت رسيدنا اليك وكثفت سريرك ليريك
 غيب مواثقه وترغب حاجته بان شنه شمام غرايمنا في كل ما زاد وتفرع عبات
 يدك كيف وبادغم عليك اقبال السدان لا يقر على يلق بياك في اعاشه ربه عافية
 جافيه وبعيدوا طمان تلك السلام وانما انما شنه في الخلافة وبعيدوا سحر خرافه والى

عليه

تلك سليمان سوا حرمي انما هم حاكم حرمي ودرستان وكرمان بان يكونوا
 مراقبين ان دخل عليهم داهية وفعالا وان خرج عليهم منعا جنيما وقع دونه
 بحش او بطش وطمش محمد بن لدره كمرخص وعيش فلا يستقوا بالهم ان به الهم
 في تبايع الوفاية منقصة وركوض دلايد وفيهم حشنة ونعوض فان المسلمين اصبحوا
 واولياء بعض ولا يرضون سنة الامام برفض فرض

در حاشية نسخ مرقوم بود كاتبت حيز غفر الله ذنوبه ورتي نويت

فلا يخف ان الكفرة لاهلة لاهية ون الى انزالا وقد هدم جهانه ولا يستون الى الاموال
 الام ولانه ما يتبعوا سببا في ربا حرا حذو منها تبايعا وسببا وما استطاعوا طمان لدره
 من اهلها طواغا وطلابا لكم بلغ العذر بحجبتهم ليس يغفلوا يا سيف وكم فعد الرعا
 ما ليس في الذنب نصر على الحرف استوطئوا القوم مراكت الاوامر واستهلوها
 الاسلام فاصحوا قبة الاسر وقد ربح عليهم وجه لصب وجر عليهم حد العزب وجر
 ما بهم من جنه جنهم عن مضطج الامن وبتوسد اليه يلقون اذ ان مشق اللامه
 سرق النذر به انهم ما اليهم وجرهم ما عليهم وما الى الله يستان فانهم الشايقون
 طر كيم المشا وكلم قدم صدق في الاخرة والاول لا تهنون ببناء ولا تظنون انها شاملا ولا
 تقرون لدره ولا تحسونه زنا انهم لم يجرهم في صلاح دونه لاهية والافلاح عجب لاهية لا يظنون

نعم محمود الا وشم تشبهه ولا يصغون حسا معبود الا وشم تشبهونه فزكم الله من
 غياثا حرا ذل بلغت سوا الف سنين الصا عليم الجمله الى سوا شاء اسنيه ولكن لا يبلغ
 مبلغ الوضوح والاشراج وقد انفتح الان حق الانعام ويطعن وجهه ان يحجب الله بها
 فاصبح لغرم صريحا والسر قويا وانش الله لا سقر في هذه اسنه مما يليق ما لا عدد لكم سنيه
 عافيه ووسمه خافيه وقد رزقنا عجايبه الوقت مبلغ فلان لم يفتاح ابواب الفنون ومصباح
 مسكوه الروح عينا الباصره دينا الباطنه نايب السطنه لفاهره عباس ميرزا وامننا ان
 انيك والامير الامراء مخلصنا الصافي شيخ خان لان توحده في كل من شتر ذنب الغزو
 وسلك سلك الجهاد مقيمين رسم الحثه مودين فرض الطافه ما تشبهه الكابر القوم واما
 القوم بما شتم به صدرهم وخرست قلوبهم وقد هزمت مواكبا لفاهره جود شيخ
 الجده وكنائب من الجواب خول عرت القلوب وضوض شخت البصار وفقد دور
 وخراب من شخونه وعده لامعته والله لا سقر معقوتا بتايد الله الوتر الودود وتوفيق من
 راحم الله الممتد محمود مستطاع ان الله عليم بعدد الخطر والعارب لما كانت اوضاعا ورجالا
 ونفد لكم ما تمنونه اموالا وجالا عليك بعد طلبك ما نلقى اليك بندير الاله والابن الجده
 وقادته الخوش عانيه لعاكر وتر غيلا لاه الاطراف وكوكب رخاء البلاء وتقدم الودود
 وتغير الودود من الامراء شيخ خان ومن حيدر الخا لفاهره ولها قسمة الله واخبره بها

عيده والجنه اما ما يشبهه ضبوقة الامام كفيثا وبنه لفاهره لفاهره الجراء وتوفيق
 اليعاقب لفاهره لفاهره استقام ذلك الامام محمد الجبر لفاهره صفو وبيكر بنو محمد لفاهره وبنيت
 في هذه **بليزية جاورته عز ترقيم فيت** ام الكتاب
 في هذه الاصل من مطالع الاقابر طلائع كتاب جلالنا عر به هذه المجرى والطبع الروحاني
 على وصور مواكبا اسنيه وامننا مقدمه موكب كوكب فلان اختلافه الهيه نايب السطنه لفاهره
 عباس ميرزا شيخ فلان شوشي امير اسخدر بولكوبك هاكم لفاهره ما يرد المحصولين مع
 من جنوده المعقورين فتلان لفاهره في لفاهره وتصادفوا اقتصادا مواكبا لفاهره الكفر
 والامان ومصادمة الحق ولبطلان الحق فابق قاهر والباطل رايق واسر الكفر طاعوا
 وما غوا وما اطاعوا اذ اطلقوا فاشتا قوا الى الموت اذ لا قوا استيلا لفاهره قوا
 ببرين وتولوا الى مقبرة فزيت من ملك لفاهره قوا والوجوه في الاجر الى ذلك المساق
 والتقت لباقي لباقي واطاعت بهم لفاهره خفته لفاهره لفاهره لفاهره لفاهره لفاهره
 ضرب الحواب وورلهم زناد الحراق وحرت البهم انهار لفاهره وجد اول لفاهره لفاهره
 وفاق فاصبوا وداموا بهم كسوتهم واموالهم مهزبه رفاههم مضروبه حب دهم مصلوبه
 لما اقربت بجن شمع لفاهره وزجيت شمول البسبه لفاهره عبت لفاهره وعجزوا عن
 الوقوف وخرج ما لفاهره من لفاهره لفاهره لفاهره لفاهره لفاهره لفاهره

ومن انما باب الايات فليعلموا بانهم وامنوا بهم وامنوا بهم وامنوا بهم حتى انهم
والله اعلم وذهبا مع فاضله ونصب وعدوا وامنوا بهم وامنوا بهم وامنوا بهم
بجنود الاثم ال مع البقر فربن فخصوا بحصار واقع في الطريق واحاط بهم فوجاهم تلك
الفرق سيؤخذونهم بعون الله اخذوا سبيلا هذا احسنه من اخذ من دون الله سبيلا

شيخ الشيوخ شيخ موسى كافي في نسخة

الحمد لله رب العالمين الملك العظيم ملك الملوك علام الغيوب لا يعقب ملك الا الملك
ولا يسطع علم الا بمرآة وهدى ملكه على النبي والسيما ملك الملوك والولاية والوصاية على
العلم البديع والنبوة وبعد فقد اتى بها الشيخ الجليل والشيخ البشير مع الله المخلص في كتاب
ورثا بكتابك ملك الدنيا كتاب كاشف حاجب الازياء عن وجه الالباب والوجه والوجه من
الحكم والارباب ايتت بما لديك واديت ما عليك وعلى الله ان يوفيك اجرا جميلا ويريدك
تفضل جزيلنا ونحن يرجون الله مستعان ان يوفقنا لطاعته وقضاء ما وجب علينا من
تلك البصائر والحكم والتقربا الى ما يحبه ويبعدنا عما يبعده ويعيننا من الذنوب وكيفية
المخطوب بغيرنا نعم انعم ويرفع ما نرفع لغتهم ويقطع ما نقطع ارجاء ويرد ما نرد الله تعالى
ويجيب ما نحبس غيبنا السماء وينزله ما نريد من الاعداء ويفرنا من السماء بفرقة ولكن في الارض
ويغيرنا الله من سائر ان الله تعالى عز وجل لا يهدي القوم الضالين

مفصلة

مفصلة واطار انهم منها مستغنية بوابت منها رايح القدس وثبت بها
الاشي من حيث يدرك يتابع المطالب حتى صار لها ملك وسوقا اليك نون فنان
على الماء الى الورق وثقت علينا باراقت ريق الالاعنة انك لاس لعقود واما
العلمانية الجند والنجار البصير بحق الداني مدق الخافق الخافق ميرزا محمد سله الله
شجانه فهو ذاك لتغيب منه ولستغني به عن سواك واما عنك فاجبا قران القرآن
والاعمال الجند **بعود واما في نسخة** **بعود واما في نسخة** **بعود واما في نسخة**
ببارك الله بعبده الملك وهو كثر شئ قدير وبعد فقد اتانا منك كتاب مصدق
لنا عينا لقنوع منه عرف لمعارف مشتهر او مطويا والعجب ثم اتى اليك وخوشا
انما اتوحيد ونفرا الشريك عن الله الحميد المحيد ونحن بين يديه مغفورون عليه بحسب
قده بما وان هذا امر اطل مستغنا نعم وجد اوليا لنا كتابك والبلد انك قد اخذت
منه الطريق سبيلا او الاخذوك خليلا ولا تجدوا لستنا بخيلا والمؤمنون بعضهم اولياء
لغيرهم ومن قارب وربطنا في قلوبهم اذا ما وافقوا لربنا رب السموات والارض وقد
يرغم الحكم ترسلون علما منكم لينا لنطبع عليكم وتطبعوا على ما لدينا وليكون لكم ما لنا
عليكم ما علينا فارسلوه وعجلوا فيه فانما المعروف عن حضرة من مذبحكم غير ما يكتبون والكتاب
من عندكم ليقولوا وسبحون الله يتبعون الا اطقن وانهم لا يخلصون من سبيها حتى

مفتی آذربایجان مفتی محمد علی خان قزوینی
و نیز مفتی آذربایجان مفتی محمد علی خان قزوینی
الارکلیک نعمت الله پیرایه ایلی
حسن باب
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
فکرت الخدم و معارف الخدم و در
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
و نیز مفتی آذربایجان مفتی محمد علی خان قزوینی
الارکلیک نعمت الله پیرایه ایلی
حسن باب
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
فکرت الخدم و معارف الخدم و در
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
و نیز مفتی آذربایجان مفتی محمد علی خان قزوینی
الارکلیک نعمت الله پیرایه ایلی
حسن باب
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
فکرت الخدم و معارف الخدم و در
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات

الارکلیک

الارکلیک نعمت الله پیرایه ایلی
حسن باب
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
فکرت الخدم و معارف الخدم و در
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
و نیز مفتی آذربایجان مفتی محمد علی خان قزوینی
الارکلیک نعمت الله پیرایه ایلی
حسن باب
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
فکرت الخدم و معارف الخدم و در
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
و نیز مفتی آذربایجان مفتی محمد علی خان قزوینی
الارکلیک نعمت الله پیرایه ایلی
حسن باب
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات
فکرت الخدم و معارف الخدم و در
ساعتی به وقت سعادت و کشف الکلیات

بدان موقف سرب نکه اربابه طور است و در این مظهر سرب است و ملتزم به روح
سرب و افزون در جبهه سربان با حقیقت استاده و نبع زباله در از درین میان
بیشتر خنوع هم داده تیر در کیش فرمان سرب حقیقی است و کمال است و کمال از
اصغار است از او سوگواری بر آید و در هر یک از این سرب سرب سرب
در راه نقد سرب و در است سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
صالح سرب و در این زمانه از نظم سرب در سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
خوب است سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
سال سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
و لا سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
عادی سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
الحول سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
و نه سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
و نه سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
و لا سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب

سرب و سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
الا الهی سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
یک سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
و لا سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
عادی سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
الحول سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
و نه سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
و نه سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب
و لا سرب سرب و در این سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب سرب

چه آنکه بگذرد در انوار دولت جهان و بعد شگون سپهر روانی که در آن است
 بهر دست کار و فلک سیحون و در استلام عین و حقیقت را در هر کس را نشاند
 مردم را در و با هر رسته که در حضرت در هر رسته است اهل راه سیر حدیثی
 با در بعد از احوال و در ادب و اخلاق و معرفت و عارفان و در هر کس که در
 که چون در گذشت که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 نوزده به از آنجا که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 به حصول کسبه و سلک طریقت و حصول کسبه و سلک طریقت و حصول کسبه و سلک طریقت
 در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و از لغات صدر و بعد از هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 به اظهار بر مدار یکدیگر که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 محبت به هم در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در

در عنوان مکتوب که از بن صدر عظم بوزیر عظم دولت عثمان نوشته شده است
 تمام دعا که از مذهب صدق و صفات را هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در

خلوص و

خلوص و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 صدر و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در

نظم

و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در
 و در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در

در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در هر رسته که در

سنگر خام می آمد هلال عید بر
کسی نذر نه وین مهر هلال کون
چو نقشها بر رخ و چه نگار
برون زین سید سوخته رخا
دختر نور گشته که بر رخ
چرخها و چه سواد کون
بریده از دایره سواد کون
همان رخها که بر رخ
کرم رخ که بر رخ
گرفت از دایره سواد کون
سنگر خام می آمد هلال عید بر
کسی نذر نه وین مهر هلال کون
چو نقشها بر رخ و چه نگار
برون زین سید سوخته رخا
دختر نور گشته که بر رخ
چرخها و چه سواد کون
بریده از دایره سواد کون
همان رخها که بر رخ
کرم رخ که بر رخ
گرفت از دایره سواد کون

نهار تابت که دور هلال خام رسید
رنگر خام مرآت هلال مهر رسید
که نقشها بر رخ و چه نگار
برون زین سید سوخته رخا
دختر نور گشته که بر رخ
چرخها و چه سواد کون
بریده از دایره سواد کون
همان رخها که بر رخ
کرم رخ که بر رخ
گرفت از دایره سواد کون
سنگر خام می آمد هلال عید بر
کسی نذر نه وین مهر هلال کون
چو نقشها بر رخ و چه نگار
برون زین سید سوخته رخا
دختر نور گشته که بر رخ
چرخها و چه سواد کون
بریده از دایره سواد کون
همان رخها که بر رخ
کرم رخ که بر رخ
گرفت از دایره سواد کون

کدی غنی

سروش غنی کو شمس سینه نرزه که
شاه مقدم او جان سپرد بود لب
چو کف کب که در سینه روزه داران
عفت سواد کون که بر رخ
نقشها بر رخ و چه نگار
برون زین سید سوخته رخا
دختر نور گشته که بر رخ
چرخها و چه سواد کون
بریده از دایره سواد کون
همان رخها که بر رخ
کرم رخ که بر رخ
گرفت از دایره سواد کون
سنگر خام می آمد هلال عید بر
کسی نذر نه وین مهر هلال کون
چو نقشها بر رخ و چه نگار
برون زین سید سوخته رخا
دختر نور گشته که بر رخ
چرخها و چه سواد کون
بریده از دایره سواد کون
همان رخها که بر رخ
کرم رخ که بر رخ
گرفت از دایره سواد کون

غنی میباش که یک روزه بار رسید
رزد در آمد و نشست بار و تویم زد
چو کف کب که در سینه روزه داران
عفت سواد کون که بر رخ
نقشها بر رخ و چه نگار
برون زین سید سوخته رخا
دختر نور گشته که بر رخ
چرخها و چه سواد کون
بریده از دایره سواد کون
همان رخها که بر رخ
کرم رخ که بر رخ
گرفت از دایره سواد کون
سنگر خام می آمد هلال عید بر
کسی نذر نه وین مهر هلال کون
چو نقشها بر رخ و چه نگار
برون زین سید سوخته رخا
دختر نور گشته که بر رخ
چرخها و چه سواد کون
بریده از دایره سواد کون
همان رخها که بر رخ
کرم رخ که بر رخ
گرفت از دایره سواد کون

جواب گفتنی است اینست عرض می کرد

دشوار و نارغب را مخزن

رمانه گفت که این فلک و این عالم

از این کتاب که در توفیق الهی

درود بر خدای تعالی و بر محمد و آل محمد

در این کتاب که در این کتاب

کشم کورنایان کورنایان

مكتبة جامعة دمشق

六

الحمد لله الذي جعل العلم نوراً

بزرگوار و عزیز و دوست داشتنی

در کتب جامع بود که در این کتاب

در این نیست کسی که او را در در خانه

لیس عزمیہ سہارن پور کلید

نور علی خان صاحب

حداد از شش ماهه تا یک ساله

سابع و نهم وضع و خلق

در این کتاب از توهم و خیال
بنا شده است و الله اعلم بالصواب

حکم مرده از زن نامیده شده

حکونه غراغیت دمطهر

ایک ہزار چھ سو اسی

بسم الله الرحمن الرحيم

بیتون علیهم السلام و...

1870

اسمہ: رضا

۱۰ اسرار و حقایق که در کتب قدسیه
در این ۱۰۰ روز به دست می آید

که شد رسیده مکرر در حق و عید
مورد و از این مکرر عید

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطاهرين
أما بعد
فإن هذا الكتاب هو الذي
تأليفه السيد محمد باقر
المرعشي نجف آبادي
في شهر ربيع الثاني سنة 1305
هـ

استخوان بزنیان در دهان و در میان دندانها و در میان دندانها و در میان دندانها

عمر بن الخطاب بن نوفل بن عبد مناف بن قصي بن كلاب بن مرة بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن مالك بن النضر بن كنانة بن خزيمة بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نضر بن معد بن عدنان

قطع برهه از من الخطیب و اگر بنا بر درج و رسید

لستم القون عذر فوامم وسته عن حضرت جابر بن عبد الله

در حالت رند چنانچه در دست راست نوشته شده

روز جمعه گذشت که رفقه کهنه مکره روح میرزا محمد

عمر و حسان بن علی بن ابی طالب علیه السلام

معدن الكبريت من حيث توافره في الغول عند المنارة في البحر المتوسط

هنگامی که این کتاب در دسترس بود و در آن زمان

هر چه هست آسمان و زمین و خلق
آن بود ازین حق این پیش قدم مقدر
که این خاتم ترا بکار آوردم ترا
همچو از آسمان و زمین و هر چه در میان
اینچو به تو آورنده می پس تو را بگو
که در این عالم بی شک گویند که
منم که زنده هستم و حق را می بینم
و هر که از من است از تو برتر است
که هر چه در این عالم است و هر چه در
تا هر که از من است از تو برتر است
که هر چه در این عالم است و هر چه در
تا هر که از من است از تو برتر است

هر چه هست آسمان و زمین و خلق
آن بود ازین حق این پیش قدم مقدر
که این خاتم ترا بکار آوردم ترا
همچو از آسمان و زمین و هر چه در میان
اینچو به تو آورنده می پس تو را بگو
که در این عالم بی شک گویند که
منم که زنده هستم و حق را می بینم
و هر که از من است از تو برتر است
که هر چه در این عالم است و هر چه در
تا هر که از من است از تو برتر است
که هر چه در این عالم است و هر چه در
تا هر که از من است از تو برتر است

در این نسخه قوم بود که بنام خداوند تعالی

بدینستار فرستاد چون دل گشته ام نامه نامه که بجز بر گشتم
در این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود

نارنگی

در کتب نگار کردم و در این کتب یکی است که این صاحب دیده به بسیار این مقوله
سنگ بر روی جبهه که از این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود
سنگ بر روی جبهه که از این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود
سنگ بر روی جبهه که از این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود
سنگ بر روی جبهه که از این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود
سنگ بر روی جبهه که از این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود

پیچ از فغان نویسد

در این نسخه قوم بود که بنام خداوند تعالی
بدینستار فرستاد چون دل گشته ام نامه نامه که بجز بر گشتم
در این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود
سنگ بر روی جبهه که از این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود
سنگ بر روی جبهه که از این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود
سنگ بر روی جبهه که از این تر ازین سه روز کارم چون روزی از نقش نقیصه بیا آید و این بود که سود

پیچ از فغان نویسد

انکہ میری ہمتیں ہوں جو وائے مجھ کو ہوں

[illegible]

میرا سر آینه الطالع کتاب تبارک و تعالیٰ نمائید سر را با صفی و زیور سفید اندودید
 و در نظار سفید و آب بهمن که نزدیک و بعد از آن از خاک کاه دست طلب کوتاه است
 و چشم بهید در راه از بولدید و در کاه یا مندر اصفیاء بخش یا منور بهمن یا منور ادران جلوه کرد
 سازم و جبهه و کف و شفا و منقار بقیت خاک را در ششم تیر در اردو قی می کند
 شهاب نام و یک انصاف و در در ظلمت خاک کار کنین پیچود اگر شب چشمت در سر بهر
 فرورد از طلعت در دیده خاک نشینا بیدنه ماه نیم و او عهد نان

[illegible]

اما انزلنا

اما انترافه و عتبة القدر كولا قدر من رقة لطر كاريه و ما ادر يك عالمه القدر
 شمس عالمه القدر كريد اودر رحيته بنونه و خيز من لاف شر جاكه در خدمت شمس بنير
 الملائكة و الروح فيها و اگر شمس فروم را معده بنه اين كاريه از خدمت و نه كه ذوق
 عجب شد خورشيد شمس را مي كند اسلام در ملكه بنه تمام عالم هر چه خلق الله

عمر در دل بنفد دارم و در کلام غنم کلمه ای بیهوش دارم و در دهنم غنم و در دهنم غنم و در دهنم غنم
که بهشتان من کسب مجموع کرد و خدا که نهال دارش میباشند و اشک نهال
خوان بود و در اول پیش آورد و طبعش که تواند بود و در کتب پیدا هم قرار
چند سراسر که معنی کی میگفت آنچه در هیچ وقت نبرشته افکند و آنچه در هر
وقت نبرشته و لحاظ طول بلا عرض و سطح ماله طول و عرض کفم از حفظ و طبع و عین
از حفظ و خط و حبه و قشر و اگر بماند دیگر خواهند که کفم از هر همه عدد و
ال مادر هوار دو و آنچه از هر جهت معلوم نید خاطر او اگر از طول سخن نند نیت
و اگر طول بعضی نند نه مانده

[illegible]

کتابخانه مجلس شورای ملی
تهران

